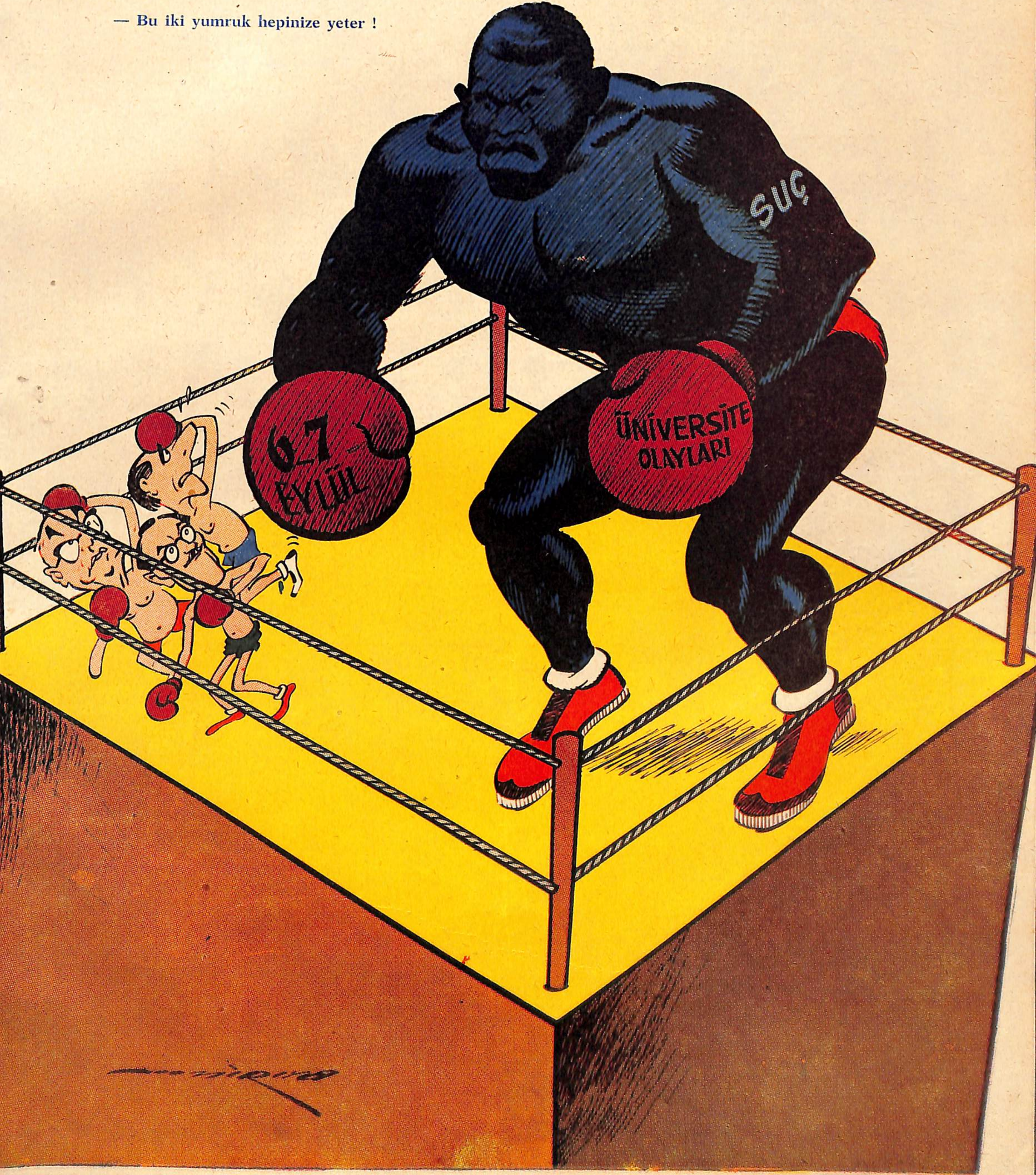
Akbaba

— Bu iki yumruk hepinize yeter !

Büyük Senesonu Çekilişinde kazanmak için... tasarruflarınızı İş Bankasında toplayınız!

1 TALİHLİYE
6 daireli
APARTMANIN TAMAMI

1 TALİHLİYE
3 daireli
APARTMANIN TAMAMI

26 TALİHLİYE
26
APARTMAN DAİRESİ

4 ADET
100.000
LİRA

15 ADET
5.000
LİRA

4 ADET
50.000
LİRA

75 ADET
1.000
LİRA

650 ADET
500 LİRA

1750 ADET
100 LİRA

7000 ADET
50 LİRA

9526 TALİHLİYE
3 MİLYON

Çekiliş tarihi: 30 Aralık

her 200 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 666

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

O Gecenin Suçlusu!

SAĞLAM yapılı bir gençtim. Sabahlara kadar oturduğum, eğlendiğim olurdu. Sonra, yıkanır, uykusuzluğumu; çamaşır değişir, yorgunluğumu atar, yaz sabahı bahçede bir kahvaltı, ilk vapura dipdiri koşardım: Akbaba'da akşama kadar esnemeden çalışmak için...

O güzel yaz günleri şimdi yirmi yılın gerisinde... İki üç aylık Ada mevsimini, erken yatarak, geç kalkarak geçiriyorum artık. Hele giyinmek, hele İstanbul'a inmek, hele Köprü'ye çıkmak... Bütün bu hele, hele, heleler tek kelimedir: İhtiyarlık!

Şimdi işim çok oldu mu, yazı odamın kapısından çıkınca, Ada'nın değil, apartmanın yolunu tutuyorum: Ertesi sabah, vapursuz, iskelesiz, rahat rahat işime kavuşmanın başka yolu yok.

O gün de işim çoktu. Evden ayrılırken:

— Ben bu gece İstanbulluyum, dedim...

Akşama kadar, yaz sıcağında çalıştıktı: Ara sıra ben odamdan çıkıyor, ya Aziz Nesin'in odasına uğruyordum, ya öbür arkadaşların odalarına... Biraz konuşuyor, biraz gülüşüyor, sonra yine çalışmaya dalıyorduk.

Saat altı var yoktu Akbaba'dan çıktığımda... Köprü'yü yürüyerek geçtim: Haliç'te dinlenen tenbel mavnaları seyrederek... Beyoğlu caddesinde ara sıra uğradığım bir kırtasiyeciye dolmakalemimi bıraktım: Temizletmek için.. Sonra Büyük Kulübe uğradım, eski Mardin mebusu Ali Rıza Ertem vardı. Eski Giresun Valisi Osman Şahinbaş vardı. Bir ara sokaktan «Ya ya ya.. Şa şa şa» sesleriyle gençler geçtiler. Ellerinde bayraklarla, Atatürk'ün resimleriyle...

Abdullah Efendi lokantasında hafif bir yemek yiyecek, apartmanıma, hayır doğru yatağıma gidecektim...

İkinci lokmada çatal bıçak elimde kaldı: Korkunç uğultularla cam çerçeve indiriliyordu artık...

Duvarlara gömülürcesine Taksim'e kadar geldim. Yol ortasına çıkamıyor, kapılara yapışarak, gölgelere karışarak eve kavuşmaya çalışıyordum. Elimdeki çanta, gözümdeki gözlük,. boynumdaki kravat bile suçtu o gece!

Taksim Bahçesinin köşesinde, dört yol ağzında iki çapulcu ordusu karşılaştı. Yüzü gözümün önündedir: Güneş yanığı, büyük, keskin burunlu, kısaca boylu, lâcivert, kuruvaze ceketli, otuzluk bir genç aşağıdan gelenleri durdurdu:

— Bir kol Tarlabaşına gidecek, bir kol Cihangir'e!

Harbiye'de süngülü nöbetçiler yolumu kestiler: Geçmek yasaktı. Sesimin bütün yumuşaklığıyle:

— Oğlum, dedim, bak, evim şurada... Görünüyor... Gidip yatacağım... Beni bırakmazsan nereye giderim?... Bu sokaklarda ne yaparım?...

Çatık yüzü yumuşadı: Geç baba, dedi... Nerdeyse geç Akbaba diyecektı!

Ertesi sabah, tekerlekleri ipek kumaşlar üstünde kayan bir araba ile yollardan geçtim. Bu caddeleri, o gece yüz yılların gerisinden gelmiş bir barbar ordusu çiğnemişti sanki...

Ne olmuştu? Bilmiyorduk... Yenimahalle'den Florya'ya, Kavaklar'dan Pendik'e, Adalar'a kadar, üç dört saat içinde böylesine bir çapul tesadüfün coşkunluğu olamazdı elbet.

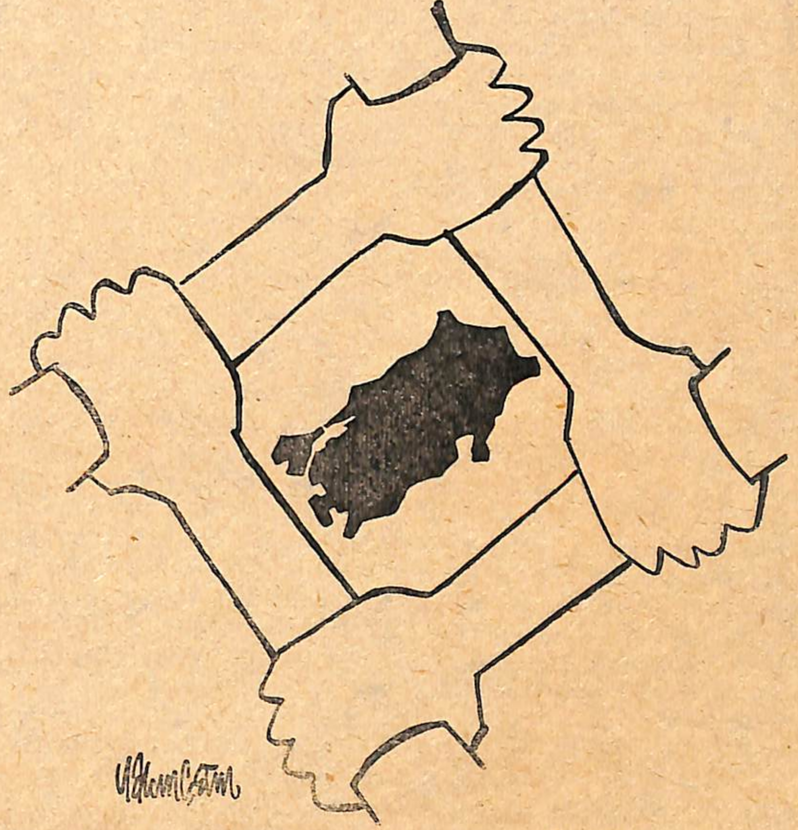
Ertesi gün, Akbaba'ya gelen bir sivil komiser, bu yağma gecesinin başsuçlusunu aramızdan alıp götürdü: Aziz Nesin'i!...

O akşam, saat altıda Akbaba'daydı Aziz Nesin. Benden sonra bir arkadaşiyle beraber çıkmıştılar. Tepebaşında İzmir Lokantasına gitmiştiler. Karşılıklı konuşur, bira içerlerken, masaları altüst eden bir baskınla yerlerinden fırlamıştılar...

Beş ay, Harbiye'de, yarı aç, yarı tok, ama tam hürriyetsiz, bekledi. Güzel, ince, kültürlü karısı Meral'le o zaman sözlüydüler. Bana yazdığı mektupta o sıcak, o tatlı gönül sesini «belki çocukça bir duygu» diye anlatan Aziz, iki nişan yüzüğü istiyordu. Aldık ve gönderdik. Orada, zindan bahçesinde, bir ziyaret günü bu yüzükleri birbirlerinin parmaklarına taktılar...

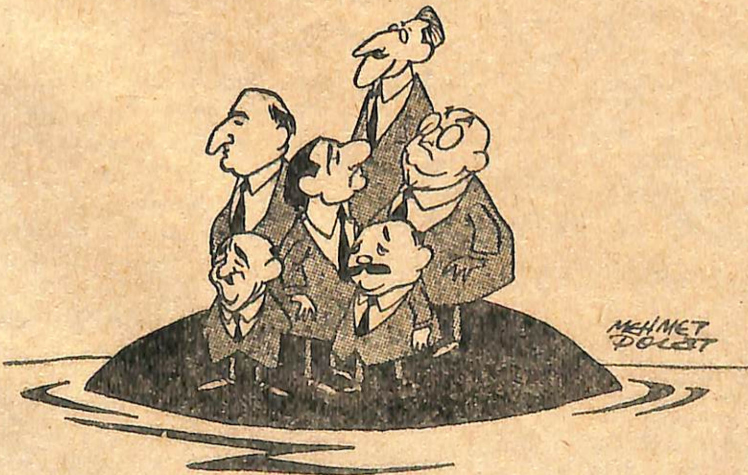
6 - 7 Eylülün suçsuz sanığı Aziz Nesin, zindandan kurtulmak için beş ay beklemişti. Bugünleri görmek için de beş yıl!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Dört başı mâmur!

YAZISIZ!

Yassıada Notları

AZİZ NESİN

YABANCI BASIN

Yassıada'ya gittiğimiz vapurda, Ahmet Emin Yalman, genç gazetecilerle konuşuyordu. Genç gazeteciler Yalman'a, düşüklerin yargılanmasının bir köpek dâvası duruşmasiyle başlamasını, yabancı gazetecilerin beğenmediğini söylediler. Yalman böyle düşünmüyordu. Muhakemenin köpek dâvasiyle başlaması çok yerindeydi.

— Onlar kimlerse, ben ikna ederim, dedi.

Yalman'a yabancı gazetecileri gösterdiler. İşte, karşıda oturuyorlar. Yalman sordu;

— İngilizce mi biliyorlar?

— Bilirler ama, Türkçe de biliyorlar. Türkçe konuşabilirsiniz!

Üç yabancı dil bilen Yalman, gösterilen yerdeki gazetecilerin yanına gitti. Daha doğrusu, yabancı gazeteciler diye, onların bir sıra önündeki kanapede oturan, üç genç Türk muhabirinin yanına gitti. Gençler, Yalman'ı görünce ayağa kalktılar.

— Merhaba!

— Merhaba efendim.

— Türkçe biliyor musunuz?

Genç Türk muhabirleri şaşırdılar:

— Tabii beyefendi...

Yalman anlattı da anlattı. Duruşmaların köpek dâvasiyle başlaması çok yerindeydi.

Genç muhabirler, Yalman'a saygılarından onun sözlerine:

— Evet...

— Haklısınız...

— Doğru...

— Hakkınız var...

— Çok doğru...

Diyorlardı.

Yalman, ertesi günkü Vatan'ın uzun başyazısında, bu konuda yabancı gazetecileri nasıl ikna ettiğini uzun uzun anlatıyordu.

HAZRETLERİ

Menderes'in duruşmada en çok söylediği sözler, şunlar:

— Muhterem Reis beyefendi hazretleri... Müsaade buyuurulursa.. Arzedeyim efendim... Tensip ederseniz...

Menderes, bir başbakanken, bir de düşük başkabakanken konuşmalarına bakınız. Böyleleri, ya Tanrı olacaklar, ya da sürüngen... Ya «Karacüppeliler» diyecek, ya da «Beyefendi hazretleri...» Bir türlü insan gibi konuşamazlar.

AGZINDAN ÇIKANI

Fuat Köprülü'nün yazılı ifadesiyle, duruşmadaki sözleri birbirini tutmuyor. Yazılıda, 6 - 7 Eylûl olaylarını Menderes'in düzenlediğini söyleyen Köprülü, sözlüde, bu olaylarla Menderes'in ilgisi yok, diyor. Başkan Başol, Köprülü'ye:

— Ağzınızdan çıkan sözlere dikkat etmelisiniz! demek zorunda kaldı.

Evet ama, yalnız şimdi değil. Bunlar eskiden beri, ne ağızlarından çıkanı, ne kulaklarından gireni bilirler. Bilseler, şimdi yerleri burası olmazdı.

AZİZ VE MUHTEREM

Menderes konuştukça açılıyor, gelişiyor. Bütün numaralarını göstermeğe başladı. Duruşmasında, bir kere bile Celâl Bayar'ın adını ağzına almadı. En yakın arkadaşı Bayar'dan ««Benden evvelki sanık diye söz etti. Ama buna karşılık, çoktan beri araları açık olan Fuat Köprülü için de: «Aziz ve muhterem arkadaşım Köprülü diyordu.

Menderes'in bu taktiği sökmedi değil. Bir zamanlar düşmanı olduğu şimdiki «aziz ve muhterem arkadaşı» Köprülü, sözlü soruşturmada yazılı ifadesini değiştirdi.

NE RENK?

Düşük Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'ya kendi ailesi ve arkadaşları «Fatin» demez «Faten» derlermiş. Bilirsiniz, Fransızcada «in», «en» okunur.

Mister yüzde yirmi beş, öbür adı ile Mösyö Fatin, yargılanırken, Kıbrıs politikalarını söyle özetledi:

«Yeşil ada Kızıl olamazdı!»

Sonunda politikalarının rengi belli oldu: Açık kahverengiye boyayıp fıstiki'ye benzettiler.

KARŞILAMA, UGURLAMA

Mini mini profesör, mini mini vâli ve mini minnacık elçi F. K. Gökay, yargılanmasında şöyle dedi:

— Kimseyi tenkit için söylemiyorum. Ama 6 Eylûl'de tedbir alınması için aradığım kumandanların hiç birini bulamadım. Hepsi de Menderes'i teşyie gitmişlerdi.

Peki, bu kimin suçu? Yalnız bu suçunun cezasını çekmeğe Menderes'in ömrü yetmez. D. P. iktidarının son beş - altı yılında, uğurlama ve karşılama törenlerine gitmekten, yüksek memurlar başka iş yapamaz olmuşlardı.

Menderes, karşılayıcılarına, uğurlayıcılarına:

— «Sizin başka işiniz yok mu?» diye neden sormadı?

Bu da bir suçtur... Ama bu suçun kanunlarda yeri yoktur. Bu, kanun suçu değil, ahlâk suçudur. En çok işlenmiş olan da bu suçtu.

KÖPEK ÇEŞMESİ

Celâl Bayar'ın kendisine hediye edilen köpeği Ankara Hayvanat Bahçesine 20 bin liraya satarak, bu parayla Ödemiş'in bir köyüne yaptırdığı çeşmenin adı: «Köpek Çeşmesi» olarak kalacak.

Siyasî tarihimizdeki bu köpek çeşmesi gibi, bir de edebiyat tarihimizde köpek çeşmesi vardır.

Gül Ahmet adında biri, bir çeşme yaptırmış. Bir şaire, çeşme için manzum tarih yazdırtmış. Çeşme taşının yüzüne kazılan manzumenin tarih beyti şöyleymiş:

«Gel Gül Ahmet Çeşmesinden iç Gülâb-âsâ suyu...»

Türkçesi şu demek:

«Gel, Gül Ahmet Çeşmesinin gülsuyuna benzeyen suyundan iç!»

Eski Türkçe yazılışta «g» ile «k» harflerinin yazılışı birbirinin aynı olduğu için, taşa kazılı mısra şöyle okunmuş:

«Gel Kel Ahmet çeşmesinden iç kilâb-âsâ suyu...»

Şu demek: «Gel, Kel Ahmet çeşmesinden suyu köpekler gibi iç!»

Bayar'ın çeşmesi: «Köpek çeşmesi» diye, nurlu kalkınmamızda yer alacak.

ZAVALLI TÜRKÇE

Nedir bu Türkçenin bizim elimizden çektiği? Zavallı türkçe, gazetecilerin elinden bir türlü çeker, mahkeme dilinde bir türlü çeker...

Başsavcı Egesel konuşuyordu. Bayar, saraydan Tarım Bakanlığına sık sık telefon ettirerek köpeğini zorla sattırmış. Başsavcı Egesel bunu, şöyle anlattı:

— Köpeğin satılması için saraydan empoze gelmiş!...

KALEM!

Menderes'e kalem dayanmıyor. İlk sorgu günü bütün ceplerini karıştırdıktan sonra Medeni Berk'in kalemini almıştı. Giderken cebine koyduğu bu kalem, ertesi gün yok oldu!

Tekrar bütün ceplerini karıştıran Menderes, not alacak bir kalem bulamayınca bu sefer Zorlu'dan kalem istedi. E, sonra?...

Sonra... Sıra Bayar'a gelmişti. Üçüncü gün de onun kalemini aldı ele... Yarın onu da ne yapıp yapıp yok edecek, belki savcının, belki başkanın kalemini istiyecektir:

— Pek muhterem reis beyefendi hazretleri kalemlerini lûtfederler mi acaba?...

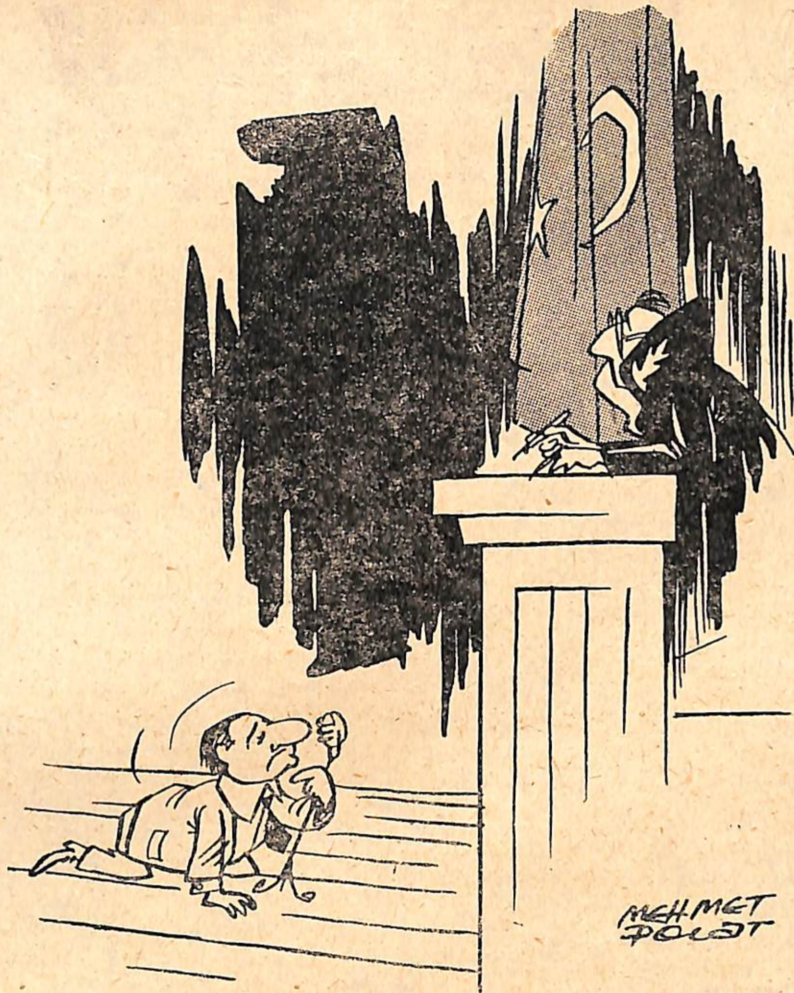
Düşününüz: Bütün iktidar yıllarını böyle geçirmediler mi?... Kalemlerden korkarak, kalemleri kırmaya, yok etmeğe kalkışarak!

Şimdi korkusu büsbütün artmış: Ne olur, ne olmaz, eski dostlarının, suç ortaklarının bile bir punduna getirip ellerinden kalemlerini almak istiyorlar!

YAZISIZ

Menderes kendisi için «sâbık ve sâkıt Başbakan» dedi

«Görünen köy...»

Yüzüncü yıl haftası!

ANKARA mektupları NİMET ARZIK

Sevgili okuyucularım,

Sayın Yusuf Ziya Ortaç bana «AKBABA» da sizin için Ankara Mektupları hazırlamamı, dünyanın en zarif, en şirin üslûbuyla teklif etti: Sevinerek kabul ettim. Şimdi «resmen» Akbaba ailesindenim. Düşünüşce ve yazışca gayri resmî olarak, kendimi bildim bileli, o aileye mensubum... Aziz Nesin'le, Adnan Veli'yle, Turhan'la ve mecmuanın diğer yazarları ve çizerleriyle omuz omuza çalışmak bana ayrı bir zevk veriyor. Yeni ailemi seviyorum...

Başkentin havası, şampanya köpüğünce hafif değil. Yassıada, köpek dâvası, bebek dâvası insana ister istemez tesir ediyor. Yeni sosyete teşekkül etmemiş. Eski sosyete Yassıada'da. Skandallerin ölü mevsimi... Eeee... «Besili» mektuplar yazmak için ne kaldı?...

Gene size anlatacağım var:

Başkent Cumhuriyet Bayramı hazırlıklariyle meşgul. Protokol, Valilik, toplantı üzerine toplantı, tartışma üzerine tartışma, herkes birbirine giriyor. Zaten doğumdan, ve harp'ten başka her şeyin hazırlığı oluşundan daha gürültülüdür...

KUYRUKLU MU KUYRUKSUZ MU?

Mecliste herkes 29 Ekimde Gürsel Paşayı tebrik etmek istiyor.

Tebrikler frakla mı, koyu elbiseyle mi?... Uzun uzun, öneminden ötürü tartışılan buydu. Cemal Gürsel Paşanın isteği ve desteğiyle frak galip geldi. Yeni sivillerden Millî Savunma Bakanı Fahri Özdilek Paşa, «fraģım yok» diye direnecek gibi oldu.

«— O zamana kadar kendine yaptırır, gelirsin...»

Cemal Paşanın bu cevabı karşısında Fahri Özdilek terzisine uğramağa mecbur oldu. Aksi gibi eskiden ne güzel lâstikotinler vardı. İngilterelerden, Bağdatlardan, Basralardan gelirdi... Şimdi o da yok. Ama emir emir.

Ankara'nın üçte biri tebrik için Meclise taşınmak istiyordu.

«— Beni de yaz, beni de yaz» diye tükenmez kuyruklar ilgili makamların kapısını aşındırıyordu. Kuyruklu elbise şartı öne sürülünce kuyruklar kendiliğinden koptu...

İKİNCİ CUMHURİYET

İşin bizce, bir pürüzlü tarafı var. Pürüz Akademik cinsinden. Birinci Cumhuriyet 29 Ekim 1923 te kuruldu, şimdi ikinci Cumhuriyete geçtik Daha o da hukuken kurulamadı. Anayasası âheste beste hazırlanıyor... Meşhur Mimar Sinan SÜLEYMANİYE için öyle yapmamış mı?... Temelini atıp 8 sene beklemiş... Hem yalnız temel için...

SOSYETE HAYATI

Şimdilik sönükçe, arasıra kokteyller, yemekler oluyor. Geceleyin yapılan futbol maçları revaçta...

Geçici idareler de, kendilerini geçici sanmıyanlar da, ilk iktidara geldiklerinde bizde hep anti-kokteyl, anti-viski, anti-savarona, anti-beyaztren olurlar...

Kokteyller başladı. Savaronayla da Yüksek Adalet Divanı morâl düzeltme gezisine çıktı... Beni de bir morâl düzeltme gezisine çıkaran olsa ya...

Kokteyllerde çok şirin hâdiseler oluyor. Bir Amerikalı ev sahibi, bir Generalimize, zarif bir aracının aktarmasiyle şu suali sorar:

«— Kendilerinin orduda asıl vazifesi nedir?»

Generalin cevabı şu:

«— Vazifem başımdan aşkın...»

Zarif aracı hanım bunu tatlı İngilizcesiyle, tatlı kelâmıyla kendine göre aktardı.

Ankaranın eski snobizim merkezi golf kulübü bir tevazu, bir sadelik havasına bürünmüş ki, eski müdavimlerinin pöh pöh'lüleri imkân bulup görseler tanımazlar.

Bütün, 1970, 1980, hattâ 2000 senesinin modasını yıllarca teşhir eden genç ve güzel hanımlar 1950, hattâ 1940 modasına dönmüş. Eski elbiseler sandıklardan çıkarılmış, eteklerin sağı sarkıyor, solu sarkıyor, önü sarkıyor, arkası sarkıyor... Asıl moda: «Üstüme giyecek bir tek şeyim yok... On seneden beri elbise yaptırmadım...» Ah ihtilâl nelere kadirsin... Ve ah hafızayı be-

SENENİN İKİ BEKÂRI

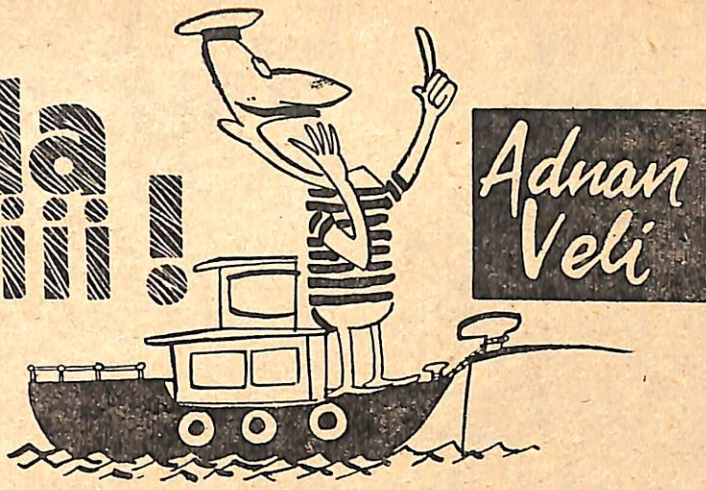
Başkent'in gözü iki kişide... Maalesef General İrfan Baştuğ'un ölümüyle sayıları 37 ye inen Millî Birlik Komitesi'nin üyelerinin 35 i evli... Sadece 2 tanesi bekâr: Bahriye Binbaşısı Münir Köseoğlu ve Şükran Özkaya. İkisinin de şimdilik kimseye yüz verdikleri yok... Vakitleri müsait değil. 01, telefonlarının numarasını, eğer telefonları varsa, hiç bir hayranlarına vermiyor.

Onların sükselerini son günlerde bir kişi gölgeledi, istemiyerek bilmiyerek gölgeledi: Gazetelerde, Menderes'in karşısında resmi çıkan genç sorgu hâkimi... Gregori Peck'e taş çıkartacak çekik profiliyle günlerce hanımların rüyalarını oyaladı... Evli mi, bekâr mı diye helâk oldular. Acaba medenî durumu nedir? Bilen var mı?...

Sevgili okuyucularım ikinci mektubumda size çok şeyler anlatacağım. Bu ancak bir tanışma oldu. Daha «Zehrimi, balımı» ne şekilde doze edeceğimi bilemiyorum. 22 sinde Basın Balosu var, Ankara'yı toplu olarak orada göreceğim. Şimdilik hoşça kalın.

yassıada bir, ikiii!

Adnan Veli

KUMKAPI'da, Tanaş'ın kahvesinin bitişiğindeki iskeleye motorunu yanaştırmış, müşteri bekliyordu. Gümrük emeklilerinden Hâtemi efendi, karısı Dilrübâ ile, akşamdan peyledikleri motorun başına gelmişler bekliyorlardı. Üç kişi daha çıkarsa, Yassıada'ya ürfane ile gideceklerdi. Böylelikle 30 lira motor parasını beş kişi arasında bölüşecektiler.

Rize'li Kâzım, durmamacısına bağırıyordu:

— Haydi, Yassıada bir ikiii!... Yassıada bir ikiii!...

Kahvenin önünde meraklılar da toplanmışlardı. Taşnak Osman, Rize'liyi uzaktan uzağa kızdırıyordu:

— Bana bak adamım... Bu iş, senin başına bir iş açacak... Sirkeci'ye dolmuş yapmaya benzemez bu...

— Haçan bana ne söyleysun?... Bunlar kireceğuz temişler. Penden köturmesi... Kirmesine karışmayrum...

— Oğlum senin kafan bu işlere yatmıyor galiba!... Sen Üsküdar'daki Bahar Çiçek Bayramına mı gidiyorsun?... Orada, çakacaklar kaba etine bir mavzer, zoka yutmuş terik gibi, kuyruğu titreteceksin...

Dilrübâ hanım, Osmanın lâfa karışmasına içerlemişti:

— Ayol sen ne karışıyorsun elâlemin işine?... dedi. Girmesi bize ait. Onun ne kabahati var?... Biz, götür dedik, götürüyor... Helbet bizim de bir bildiğimiz var ki, motor tuttuk.

— Valde, sen bu işi nereden öğrenmişsen yanlış öğrenmişsin. Orası yasak bölge... Orada motor sokmazlar...

— Yabancıları sokmazlar. Biz yabancı mıyız?...

— Sen kimsin peki?...

— Tanıdığım var orada benim...

— Tanıdığın da sokamaz.

— Niye sokamazmış?... Hasene hanımın damadı Gedikli başçavuşu Ali Riza oranın sekiz senelik başçavuşu... O sokamadıktan sonra kimse sokamaz...

— Peki, sen başçavuşla konuşup da ondan bir söz aldın mı?...

— Hasene hanımdan mektup götürüyorum ona... Arka kapıdan içeri sokup da bir yere oturtuver di ye yazdı oğlana... Biz zaten şimdiye kadar, müsamere olsun, sünnet düğünü olsun, hiç bir vakit para verip de girmedik ki... Hep bir yolunu buluruz evelallah...

— Ama bu sefer biraz yaş...

— Sen orasını bana bırak... Dua edelim de şu motor bir an önce dolsun...

Kahveden çıkan öteki meraklılar da iskelenin başına gelmişlerdi. Hatemi efendi elinde bir sepet tutuyordu. Meraklılardan biri sordu:

— Bey baba!... O sepetin içinde ne var?...

Kâdın atıldı:

— Patlıcan dolması yaptım biraz. Biraz da peynirli pide... Cenâb-ı Allah'ın adasında öğle yemeğini nereden bulacağız?...

— Teyze, onu da adaya sokmazlar...

— Aman sen de her şeye bir kusur bulmak için mi buraya geldin?...

— Kusur bulmak değil de, insaniyet namına konuşuyorum ben.. Yasıada'ya her önüne gelen giremiyor. Oranın da kendine göre bir âdeti var. Söz temsili akraba olacaksın, kardeş olacaksın, karı koca olacaksın, evlât olacaksın, anası olacaksın, ondan sonra girebileceksin. Senin o adamlarla bir hısımlığın var mı bakalım?...

— Aaaa, tövbeler olsun Yârabbi... Allah yazdıysa bozsun. Zaten mundar herifler. Bir de onlara mı bulaşacağım?...

— Peki oraya kimin için gidecek sin?...

— Ayol ben şeyi seyretmiye gideceğim... Neydi onun adı Hatemi efendi?...

Adam biraz peltek konuşuyordu:

— Hüdayet, dedi...

— Hah, işte o Hüdayet'i görmiye gideceğim...

— Kimmiş o Hüdayet, teyze?...

— Domuzun domuzu...

— Yaniya ne yapmış?...

— Yemediği nane mi kalmış dünya yüzünde?...

— Adam mı öldürmüş?...

— Yok canım...

— Para mı yemiş?...

— Yok yok...

— Anayasa için bir şey mi yapmış?...

— Kim için dedin?...

— Anayasa için dedim. Yaniya Anayasa'ya karşı mı gelmiş?...

— Hah işte öyle bir şey... Hani Beyazıt'taki Dârülfünun mektebi ayaklandığı zaman demokratlar da, Ednan Menderes'in emriyle asker elbisesi giyip tabur kurarak mektep çocuklarının üzerine hücum edeceklermiş ya?...

— Evet!...

— İşte bu Hüdayet domuzu da, bizim mahallenin hakkında gelecekmiş... Mahallede Demokrattan yana olmıyan ne kadar ahali varsa hepsini sünnetten geçirecekmiş. Sünnetten geçirilecek evlerin kapısına hep akşamdan işaret koymuşlar. Bizim evin kapısına da koymuşlardı da, sabunlu sularla yıkadım kapıyı... Ondan sonracığıma askeriye bunlara baskın yapınca, muzur herifi de yakaladılar. Balmumucu kışlasında sorguya çekmişler. Herif hâkimleri görünce dili mili çözülüvermiş. Hepsini bülbül gibi anlatıvermiş. Sonradan gazeteler de yazdı. Meğerse domuz herif, eğer askeriye baskın yapmasaymış, ertesi sabah yanına iki tane demokratı alıp mahalleye çıkıyormuş. Usturasını da cebine koymuş hınzır. Kapı kapı dolaşıp işaretli evlerden içeri dalacakmış. Evin içinde eline kim geçerse sünnet edecekmiş. Bizim efendi de o günlerde Adapazarı'na gitmişti. Ben evde benim kızlan beraber yalnız başıma oturuyordum. Ya o herif bizim kapıdaki işareti görüp de içeriye dalıverseydi, bizim halimiz ne olacaktı?... Sünnet edecek bir yerimizi de bulamayınca, kimbilir burnumuzu mu kesecekti, dilimizi mi kesecekti... Artık Allah acımış cümlemize... Hani, diyeceğim, bu muzur herifi hâkimin karşısına çıkardıkları zaman «Tuuuu, utanmaz» diyerekten suratına bir tükürük atmak boynuma borç olsun...

Taşnak Osman kadını iyice dümene alıyordu. Rize'li de boyuna bağırıyordu:

— Yassıada bir ikiiii!... Yassıada bir ikiiii!...

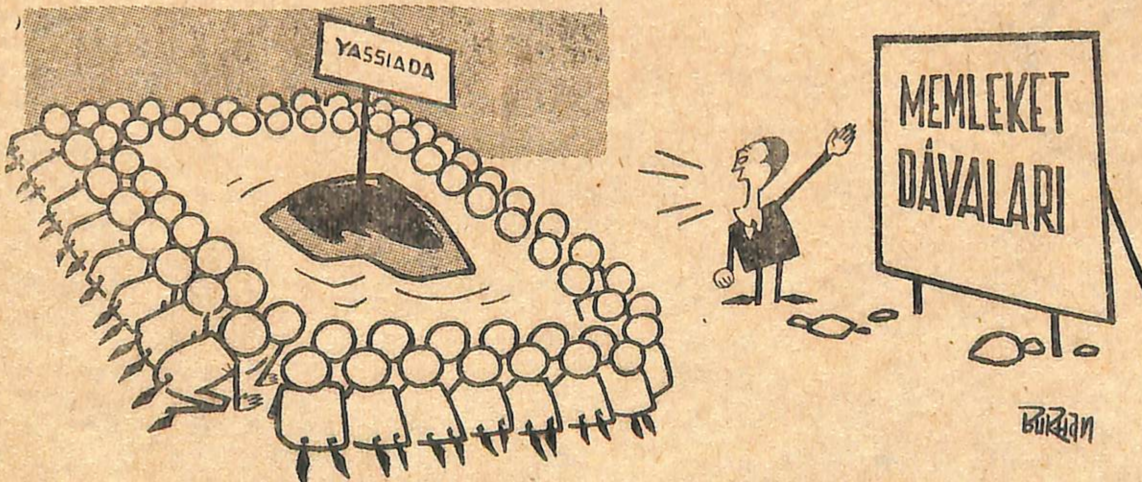
Toplananların arasında, bir de bahriye eri vardı:

— Valde, dedi. Sen bu işten vazgeç... Senin motor daha adaya yaklaşmadan bahriye çevirir sizi... Orası yasak bölge... Üstelik başına iş de açarsın...

— Zaten bir işe bu kadar kişi burnunu soktuktan sonra o işten hayır gelmez, dedi. Ama ben ne yapıp yapıp oraya gideceğim... Bunun hiç başka çaresi yok. Ama motorla gidemezsem, Suzan'a gidip ondan bir mektup alacağım... «Ednan Menderesin muvakkat ailesi olmaktan ailelerinin içeriye girmesine izin çıktığı için benim yerime Dilrübâ hanım ayni iskemleye oturabilir» diyerekten onun ağzından bir mektup alınca, kasbahanek gireceğim... Anlaşıldı. Burada bu kadar adam toplandıktan sonra, tabiî insana rahat vermezler. Her kafadan bir ses çıkıyor. Yürü efendi, yürü... Düş önüme... Bizim köşedeki Sütçü Petro'yu bulalım. Onun için beyaz rus derler. Ondan bir mektup alıp da Suzan'a gidelim. Suzan'dan bir mektup alıp Ednan'a gidelim... Hadi yürü...

Adam, elinde sepet, kadının önüne düştü. Motorcu işin farkında değildi. Birteviye bağırıyordu:

— Yassıada bir ikiii!...

— Sayın baylar biraz da bu tarafa bakın!...

taşlamalar
Hüseyin Korkmazgil

İt davası

Yıllardır okul dâvası, yol dâvası, doktor dâvası der dururduk. Şimdi bir de it dâvası çıktı başımıza.

Mahkeme Başkanı soruyor Nedim Ökmen'e:

Niçin aldın bu köpeği yirmi bin liraya?

— Mecbur kaldım efendim.

— İstifa etseydin ya?

Nedim Ökmen susuyor. İlâhi Başkan... Yirmi bin liralık hırsızlık için o güzelim, o yumuşak, o tatlı koltuk bırakılır mı Allahaşkına? Orta-da milyonlar dönerken yirmi binin sözü mü olur? Minicik bir cep harçlığı...

Başkan Celâl Bayar'a soruyor ve Celâl Bayar kendini savunuyor:

— Köpek nâdide bir köpektir. Bu köpek memleket iktisadiyatına tesir edecek kadar kıymetli bir köpektir.

Zavallı köpek... Görüyor musun sahibin seni nasıl yükseltiyor? Nerdeyse:

— Bu köpek memleketi idare edecek bir köpektir, deyip çıkacak.

Ama bütün suç Afgan kralında. Bizdeki cins köpekleri bilmezmiş gibi tutmuş köpek göndermiş.

Onlar, bunlar!

13 Ekim 1960. Ankara bayraklarla süslü. Bir bilmeyen soruyor:

— Niçin bu bayraklar?

Bir bilmeyen şöyle yanıtlıyor bunu:

— Yarın 14 Ekim de, ondan. Hani Yassıada duruşmaları başlıyor ya...

Bir bilen düzeltiyor bunu:

— Hayır, hayır... Ankara'nın başkent olduğu gündür de, ondan.

Evet, doğrusu bu. Ankara, başkent oluşunu bu yıl da kutladı. Bayrak, gerçekten de çok yakışıyor Ankara'ya. Hele bu kutlama başarılı günler içinde, evrim içinde olursa...

Ama insan ister istemez yarını düşünüyor. Yarın 14 Ekim. Yassıada duruşmaları başlıyor. Yassıada duruşmaları, dünyanın ikinci büyük duruşması. Birincisi bundan tam on dört yıl önce, Nurnberg'te geçmişti. 17 Ekim 1946 da Nazi suçluları idam edilmişlerdi. Onlar da kendi halklarına ve dünyaya karşı suçluydular, bunlar da... Onlar da Ekim ayında hesap verdiler, bunlar da... Onlar 17 Ekim'de bitmişlerdi, bunlar daha bitmediler.

Dünya çapındaki olaylar ders veremedikten sonra insanoğluna, baba öğüdü kaç para eder? İşte onlar, işte bunlar...

Çok şakacısınız!

Amerikalı kadın ressamın Ordu Evi'ndeki sergisini gördünüz mü? Ben gördüm. İyi tual, iyi boya, iyi fırça, bol zaman... Resimseverler ellerinde «tarifnâmelerle dönüp duruyorlar resimlerin çevresinde. Târifnâmeyi okumaktan elleri değmiyor ki resimlere baksınlar. Ama hepsi de iyi şeyler baksınlar Mrs. Carter'in defterine.

Mrs. Carter gazetecilere verdiği öğle yemeğinde bakın ne demiş:

— Sizde iyi ressamlar var ama, sizin ressamlar galeri ve satış bilgisinden yoksunlar... Bir Türk ressamının Amerika'ya gelmesini ve orada resim satmanın yollarını öğrenmesini çok isterdim...

Vallahi çok şakacısınız Mrs. Carter! Ayol sen bize şu senin boyalardan boya gönder, şu senin tuallerden tual gönder, bak nasıl satıyoruz tablolarımızı. İstersen biraz da ad gönder. Hani, bizim adlarımız Ahmet, Mehmet, Ali, Veli de... Eh, ne de olsa bizler sizleri kendimizden çok sever, sayarız.

Püf noktamız...

Biri şairdir. Tanınmak, tutunmak ister. Nedir bunun çâresi? Kafa eskitip te iyi şiir yazacağı yerde, açar ağzını, yumar gözünü... Önüne gelene saldırır. Şen öl ki ben yaşayım!

Biri bir gazete çıkaracaktır. Bilgi yok, teknik yok, görgü dersen şöyle böyle... Ama sermaye çok. Bulmuşlardır bir hacıağa. Eee, ne yapmak gerek? Bu gazetenin tirajı nasıl artar? Sağa sola saldırmakla. Açar ağzını, yumar gözünü... Vur Allah vur! Biri çıkıp ta:

— Yahu kardeşim, sen kime vuruyorsun? demez.

Oysa yıkmak istediği gazete yıllardır kötülüklerle savaşmış, kötülerle savaşmış, memleketin genç sanatçılarına kapısını ardınacak açmış bir gazetedir. O bunu düşünmez. Kime çattığını bilmez. Onun işi çatmaktır. Çatıp, kendi gazetesine yer açmaktır. Ama ne olur? Yumruğu yiyen güçlüyse, yumruğu atan kıçının üstüne oturur.

Şöyle bir çevreme bakıyorum da, yıllardır yüzlerce örneğini gördük böylesi gazete ve dergilerin. İnsan hem üzülüyor, hem acıyor. Bizim püf noktamız galiba bu. Gazeteden, dergiden önce, bilinçli kişi gerek bize. Neyi tuttuğunu, neye vurduğunu bilen kişi...

Ne yazık ki, rekabet demişiz kötü niyetin adına.

Oh, ferahladık!

13 Ekim gecesiydi galiba, Büyük Millet Meclisi'nin önünden Ulus'a yukarı çıkıyoruz. Hoparlörlü bir araba ortalığı velveleye veriyor

— Dikkat dikkat!... Ferah Diba'nın erkek doğurduğunu yazıyor! Ferah Diba'nın doğurduğunu yazıyor! Ferah Diba'nın... Yazıyor (X) gazetesi! Yalnız (X) gazetesi!...

Bakakaldık arabanın ardından. Arkadaş acı acı güldü:

— Yarın ayın kaçı? dedi.

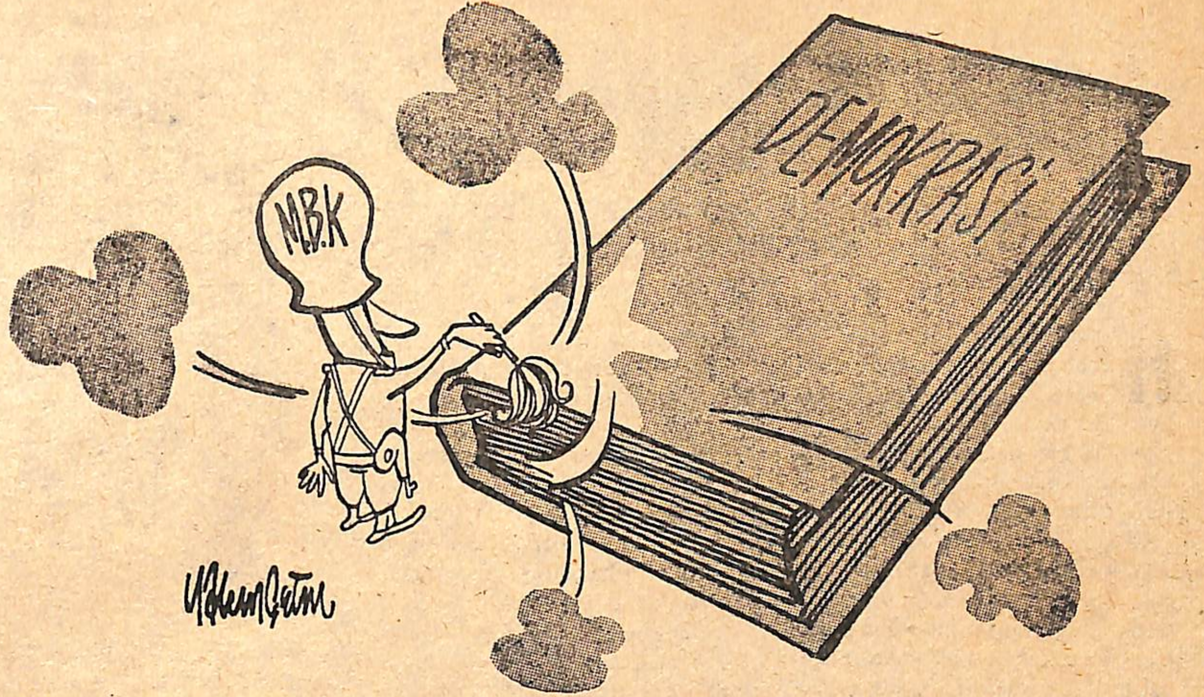
— 14'ü, dedim.

Oradakilere duyururcasına:

— Oh, çok şükür, dedi. Ferahladık öyleyse...

Sonra daha acı, daha yüksek sesle güldü. Tam bir kürt ağzıyla:

— Benim derdime bak, dedi, şu pisin keyfine bak! Ulan oğlum, herifler Yassıada'da dokuz doğuruyorlar sıkıntıdan, sen Ferah Diba'nın doğurduğundan bahsediyorsun...

Temizlik seferberliği başladı.. (Gazeteler)

öhhö öhööö!

Hüseyin Korkmazgil

HEMEN aklınıza hatmiler, şuruplar, haplar, iğneler, daha bir sürü ıvır-zıvır geldi değil mi? Haklısınız. Fakat peşin söyliyeyim ki ben doktor falan değilim. Vaktiyle olmak istemiştim, ama anem bırakmadı. «A oğlum» dedi, «n'aapacagsın doktorluğu? Bırak herkes kendi kendine, ağır ağır, canının istediği gibi ölsün.» Bunun üzerine vazgeçtim doktor olmaktan. Size anlatacaklarımın doktorlukla ilgisi, ilişiği yok. Hani, bir şeyler anlat dediniz de...

Şöyle bir düşünüyorum da, ömrümüz kuru bir öksürükten başka bir şey değil azizim. Cıgara içer öksürürüz. Cıgarayı değiştirir öksürürüz. Nargile tokurdatır öksürürüz. Üşütür öksürürüz. Yaşlanır öksürürüz. Birine sövmek isteriz, sövemeyiz, öksürürüz. Boğazımız gıcıklanır, öksürürüz. Yanlış lokma yutar, öksürürüz. Öksürmek için öksürürüz. Öksürmek çok önemlidir azizim. Hattâ öksürmemekten bile önemlidir.

Diyelim ki, radyo başındasınız. Pek önemli bir kişinin pek önemli bir konuşmasını dinliyorsunuz. Ya da piyangonun sonuçlarını. Birden bir öksürük yapıştı gırtlağınıza, naa'parsınız. Herhalde, «Yaşasın Vatan Cephesi!» diye bağırmazsınız, değil mi?

Diyelim ki, konserdesiniz. Sağlığında beş para etmez bir herifin, ölümünden sonra milyonlar eden bir eserini dinliyorsunuz. Bir gıcık yapıştı gırtlağınıza, n'aparsınız? Diyelim ki kapı dinliyorsunuz, diyelim ki hırsızsınız, diyelim ki... Ne diyelim? Zamparasınız diyelim. Öksürük geldi, n'aaparsınız? Klârnet çalıyorsunuz, zurna çalıyorsunuz, caz düdüklerinden birini çalıyorsunuz... Öksürük geldi, n'aaparsınız? Gözlerinizi yummuş öpüşüyorsunuz. Öksürük geldi, n'aaparsınız? Leblebi yiyorsunuz, avuç-avuç yiyorsunuz. Öksürük geldi, n'aaparsınız? Hepsi hiç te, beni en çok ne güldürür biliyor musunuz? Kadın kocasını savmış, kırığını almıştır içeri. Allah ne verdiyse ortaya koymuş, sevişiyorlar. «Ey ulvî ve bilmem ne gece, yıllarca devam et!» Etse iyi ya, etmeyiverirse? «Ulvî gece» nin orta yerinde film koparsa? Öyle ya, herkesin «ulvi gece» sini de polis bekliyecek değil ya... Varsa karyolanın altı, yoksa dolaba, kömürlüğe, ambara falan iteliyecektir kadıncağız kırığını. N'aapsın? Her evde de gizli kapılar bulunmaz ya, diktatörlerin, diktatör taslaklarının, yok bilmem saltanat ağalarının köşklerindeki gibi... Sonra da, uykudan kalkmış gibi varıp kapıyı açacak, pek sevgili kocacığını alacaktır içeri. Yutturabilirse bir güzelce de haşlıyacaktır tabii. «Hep böyle yaparsın! Ne sünepe erkeksin sen ayol! Bu saatte gelinir mi?» Elbette haklı kadıncağız. Ama ya o sırada üçüncünün gıcığı tutar da ufaktan bir «öhhööö...» derse saklandığı yerden? Hadi bakalım, ayıkla vatandaşı Demokrat Parti'den...

İşte böyleeee... Ama geçelim bunları. Bunlar zorunlu öksürük bölümüne girer. Benim anlatmak istediğim zorunlu öksürük değil, zorlama öksürüktür. Hani şu elde olarak, zırı-zırına, ıkına-sıkına öksürmek var ya, işte o. Psikolojik öksürük te diyebiliriz buna. Siz isterseniz sosyal deyin, daha iyi. Nasıl olsa artık «sosyal», «sosyalizm» gibi sözcüklerden kimse korkmuyor. Şimdi artık herkes çorbasına tuz biber yerine «sosyalizm» ekip te öyle içiyor. Yarın çarşıya çıkarsınız ki, «sosyalist berber», «sosyalizm bakkaliyesi», «sosyal kasap» gibi tabelâlar asılmış dükkânlara. Dünya bu kardeşim, belli mi olur...

Vaktiyle bir mahkeme dinlemeğe gitmiştim. Bir adam bir adamın bir yumrukta bir gözünü patlatmıştı. Patlatmıştı dedikse, adamcağız tek gözünü cebine koyup ta gelmemişti tabiî mahkemeye. Gözü patlamıştı, o kadar. Sizin hiç gözünüz patladı mı? Kurbağanın gözü her zaman patlaktır. Susuz kaldı mı daha çok patlarmış. Ama biz aç ta kalıyoruz, susuz da, yine de gözümüz patlamıyor. Şaşılacak şey, değil mi? Ah şu ev kirasını verebilsek! Bodrum kat falan dediğimiz yok yahu, yıldızlar oramızı buramızı seyretmesinler de geceleri açıldıkça... Haa, bak ne anlatacaktım ben size? Evet, bir adam bir adamın bir yumrukta bir gözünü patlatmıştı. Sanık yerinde orta boylu, keş benizli, elmacık kemikleri... sanki ne gereği var elmacık kemiklerinin? Sanık noktalı virgüle benzer bir adamdı. Eh, şöyle otuz beşlik falan... Dâvacı da küt burunlu, patlak gözlü -bir gözünü de öteki patlatmıştı ya-, çıplak enseli biri. Atsineği gibi de sevimli kerâta. Evet haklısınız. Ağzın, burnun, ensenin ne gereği var hikâyede? Ama ben daha sosyalist olamadım kardeşim. Ben daha kişiyi etiyle, buduyla, kellesiyle, kulağıyla tanımlıyabiliyorum. İlerde sosyalist olursam, o zaman da sosyal portreler çizerim size.

Yargıç, gözü patlatılana sordu:

— Neyle vurdu bu adam senin gözüne?

Adam önce muştayla diyecekti, sonra vazgeçti:

— Yumrukla vurdu efendim.

Yargıç sanığa döndü:

— Ne diyorsun?

O da inkâr etmek istedi, kıvıramadı:

— Evet, yumrukla...

— Peki, niçin vurdun?

— Ben ordan geçiyordum efendim. Bu adam bana «öhhö öhö» dedi efendim.

— Yaa, demek bu sana «öhhö öhö!» dedi, sen de oturttun yumruğu herifin gözüne ha?

— Evet, oturttum hâkim bey.

Yargıç bir süre baktı sanığa:

— İyi yapmışsın, dedi.

Sonra gözü patlatılana döndü:

— Bak ne diyor? Sen kendisine «öhhö öhö!» demişsin, öyle mi?

Beriki önce inkâr etmek istedi, fakat kıvıramadı:

— E... evet, dedim efendim.

— Dedin? Peki niçin dedin? Ne demek o «öhhö öhö!»

— Hiiiç... Öhhö öhö diyesim geldi, dedim. Bundan kendisine ne hâkim bey?

Sanık hopladı:

— Hayır hâkim bey, asla kabul etmem! Durup dururken «öhhö öhö!» diyesi gelmez bir adamın. Yüreğinde bir kötülük olmasa...

Gözü patlatılan bir kolunu yargıça, bir kolunu sanığa uzattı:

— Şuna bak be!... Öksüresim geldi, öksürdüm. Kendisine ne hâkim bey?

— Nasıl bana ne?

— Sana ne be? Allah Allah... Deli mi ne?

— Ulan nasıl bana ne?

Yargıç masaya vurdu:

— Susun bakıyım, susun. Sokak mı burası?

— Durup dururken ne diye öksüresi gelsin efendim? diye dikeldi sanık. Yüreğinde bir erik kurusu olmasa...

İşe bakın ki salonda bir öksürük tür başladı. Yargıç ta öksürüyordu.

— Peki efendim, gelmiş işte, na'aapalım? Öhhö...

— Hayır efendim, gelemez. Öhhö... durup dururken öksüresi... Öhhö... gelemez efendim.

Yargıç biraz kızgın:

— Canım, işte hepimiz öksürüyoruz, ne var bunda? Öhhö...

— O öksürük başka, bu öksürük başka hâkim bey. Öhhö öhö...

— Allah Allah... Öhhö öhö... Peki ne demek istiyorsun? Öhhö... Yâni bu adam sana öhhö derse kıyamet mi kopar?

— Kopar efendim!

— Yâni ne olur?

— Çok şey olur efendim. Yâni demektir ki... öhhö... demektir ki, hâşâ burdan dışarı... öhhö öhö... dışarı, ben senin ananı avradını...

Yargıçın kaşları çatıldı:

— Yaaa... Nerden biliyorsun böyle demek istediğini?

— Hayır efendim hayır! diye atıldı gözü patlatılan. Vallahi de billâhi de, iki çocuğumun ölüsünü öpeyim ki hâkim bey... öhhö öhö...

Yargıç sanığa dönüp yüzünü eline dayadı:

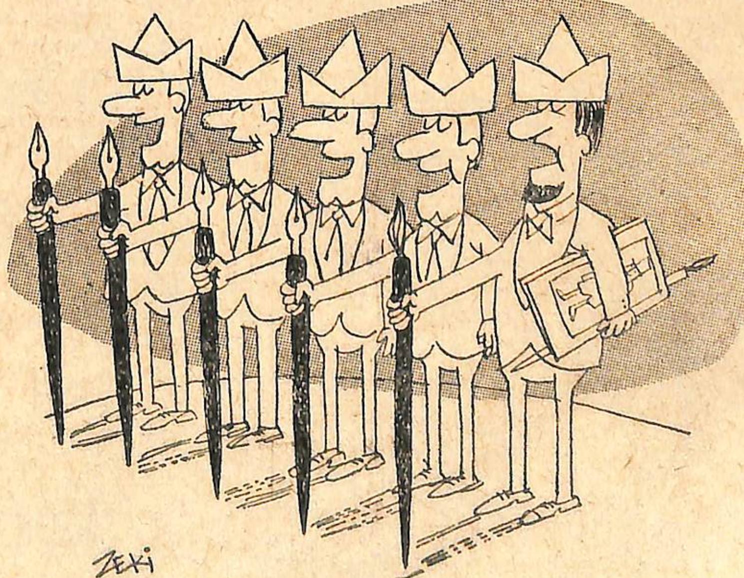
— Peki, başka ne demektir?

— Öhhö öhö öö... Boy... öhö öhö... boynuzlu demektir efendim.

— Hımmm... Yâni bu adam «öhhö öhö!» yapmakla, sana boynuzlu demek istedi, öyle mi? Ööhö...

Gözü patlatılan gürledi:

Türk gazeteciliğinin 100. yılı kutlandı.

Çıktık açık alınla yüz yılda her savaştan!..

— Hayır efendim hayır! Namussuzum ki şeyini şey ediyor... dinini yıkıyor efendim. Öhhö öhö... Dinini... öhö... öhhööö!

Salondakiler bir hal olmuşlardı öksürmekten. Kendimizi tutmak istedikçe öksürüyorduk. Yargıç gözü patlatılanı azarladı, yumrukçuya döndü:

— Başka ne demektir?

— Başka ne olsun hâkim bey? Öhhö öhö... Anama avradıma sövdükten sonra... bana... öhö... boynuzlu dedikten... öhö... sonra....

Dâvacı bir türlü duramıyordu yerinde:

— Vallahi de, billâhi de...

Diye başlayınca, yargıç kaşlarını çattı, sanığa döndü:

— Evet, başka?

— Başka da... şey demektir efendim... öhhö... şey... Yâni, sen falanca kadının oğlu değil misin? Onun için «öhhö öhö!» demektir efendim. Yâni benim adamın şey olduğunu... öhhö... anlatmak istiyor.

Yargıç uzun - uzun düşündü:

— Demek bu adam «öhhö öhö!» yapmakla...

— Evet efendim. Daha da neler neler...

— Peki ama, bunları söylemesine sebep ne? Aranızda bir husumet var mıydı eskiden?

— Yok efendim. Ben kendisine bir şey yapmadım ki... öhhö...

Gözü patlatılan hık-mık ettiyse de, «öhhö öhö!» nün bilirkişiden sorulması için gün atıldı.

Eğer benden sorulsaydı, ne derdim biliyor musunuz? «Evet sayın yargıç» derdim. «Yumruğu vuran haklı. Dedikleri hep doğrudur yumrukçunun. Adamcağız karısından yana hep işkillidir. Çünkü karısı falancanın kızıdır. Falanca, filâncanın karısıdır. O filânca bu falancayı nicelerine peşkeş çekti bugünkü mevkiine erişebilmek için, aylık gelirini beş binden aşağı düşürmemek için, özel Mercedes'ten inmemek için. İşte bu yumrukçunun karısı,o falancayla filâncanın kızıdır. Çekirdekten yetişmedir. İstiyor ki kocacığı da babası gibi lüks içinde yaşasın. Kocacığı da olup bitenleri biliyor. Ama sesini çıkaramıyor. Bu yüzden kulaklarının ucunacak işkilli. Uyku muyku hakgetire adamcağızda. Eee, şimdi bu durumda, bu patavatsız da adamcağızın karşısına geçer de «öhhö öhö!» yaparsaaaaa... Evet sayın yargıç, yumrukçu haklı. Ödüm kopuyor bir gün benim de gözümü patlatır diye...»

Öhhö, öhhö, öhhöööö!...

Hüseyin KORKMAZGİL

※

Maharet!

Çok maharetli bir adam olmakla meşhurdu. Bir gün avcılığa başladığını haber aldılar.

Arkadaşlarından biri:

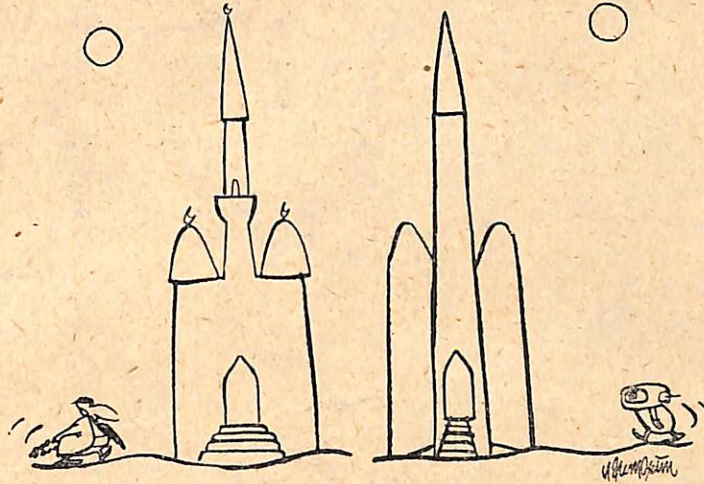
— Senin için hayvanları öldürmek bir cinayet değil mi? dedi.

Öteki cevap verdi:

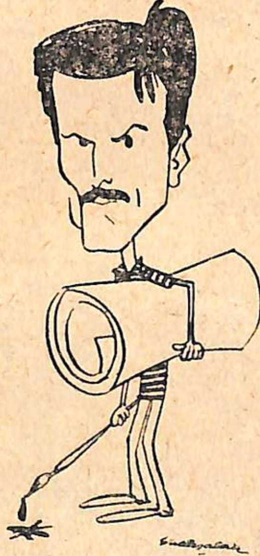
— Ava yeni başladığım için hayvanları vurmak benim için cinayet değil, ancak maharet sayılabilir.

1960 Başarı Armağanı

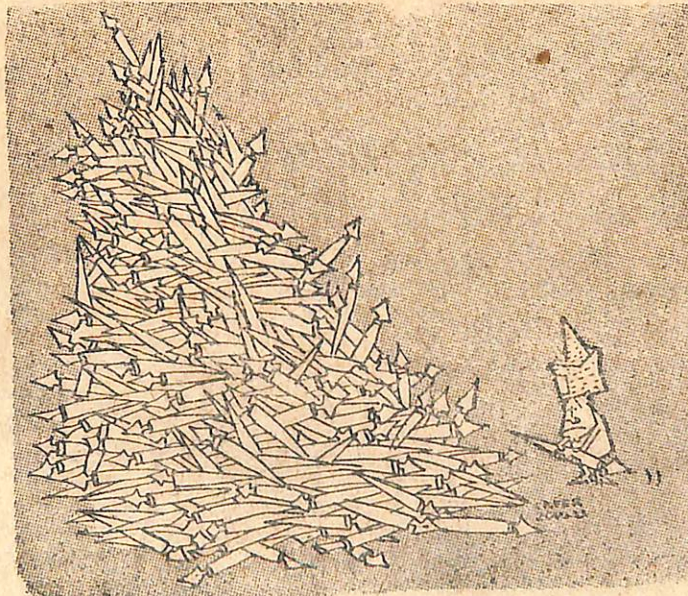
Feza yolcuları!

Gazeteciler Cemiyetinin 1960 yılı başarı armağanını, fıkra ve karikatür dallarında yine Akbabacılar kazandı: Aziz Nesin'in bir fıkrası ile, Yalçın Çetin ve Cafer Zorlu'nun birer karikatürleri...

Yalçın Çetin, Akbaba'da çıkmış «Feza Yolcuları» ile birinciliği almış, Cafer Zorlu da yine Akbaba'da yayınlanmış «Silâhlara Veda» ile bir mansiyon kazanmıştır.

Akbaba, hem milletlerarası, hem memleket içi yazışmalarda daima kendi ailesinin yazar ve çizerlerinin başarılariyle bahtiyardır. Bu sefer de onların zaferini haklı bir benimseyişle paylaşarak seviniyoruz. Kutlu olsun.

Silâhlara veda!

Yassıada'dan

Kaderin soytarılığını görüyor musunuz? «Kendime sâbık Başbakan dedirtmiyeceğim» diyen Adnan Menderes, geçen haftaki duruşmasında 6 - 7 Eylül olaylarını anlatırken, «O zamanki Başbakan, yani sâbık ve sakıt Başbakan» diyerek günün en güzel esprisini yaptı.

Sâbık Başbakan sözüyle, sâbık ve sakıt Başbakan sözü arasında, göl ile okyanus arasındaki büyük fark vardır.

Bir zamanlar, sâbık lâfından, İsmet Paşa'dan kaçar gibi kaçan Menderes, şimdi; ah! şimdi isminin önündeki şu «sakıt» ın kalkması, yalnız «sâbık» ın kalması için nelere, nelere, nelere razı olmazdı.

Zira insan, sâbık Başbakan olunca, müstakbel Başbakan olur da, ucuna «sakıt» çengeli takıldı mı, bütün hayallere allahaısmarladık der!

★

Başkan Salim Başol, 6 - 7 Eylül olayları şahidi eski sıkı yönetim kumandanı, sâbık ve sakıt Tekirdağ milletvekili, Nurettin Aknoz'un kimliğini tesbit ederken:

— Niçin tutuklu bulunuyorsunuz? dedi.

Aknoz'un cevabı pek güzeldi:

— Milletvekili olduğum için!

Doğru, ama eksik. Sâbık ve sakıt Tekirdağ milletvekilinin cevabı, ufak bir değişiklikle şöyle olmalıydı:

— Milletvekili olduğumu bilnediğim için!

★

Aynı şahide, yani Aknoz'a, başkan, Celâl Bayar'a ve Adnan Menderes'e dönüp bakmasını söylüyor ve sonra usulen soruyor:

— Tanıyor musunuz?

Cevap:

— Tanıyorum.

Nurettin Paşanın verdiği kupkuru tek kelimelik bir «tanıyorum» cevabı gene yanlış, gene eksik:

— Yeni tanıyorum, demeliydi.

Evet, biz de kalıbımızı basarız ki yeni tanıyor. Çünkü, tanısaydı Yassıada'da olmazdı.

YASSIADA PANORAMASI

A. MENDERES'LE SOYADI BENZERLİĞİNDEN BAŞKA BİR ALAKAM YOKTUR E. MENDERES

HER TÜRLÜ İŞ TAKİP EDİLİR %10

HATIRA DEFTERİ

DİPLOMA

TAPU

ÜÇÜNCÜ KATIN İNSANLARI

SATILIK ARSALAR

KENDİSİ MUHTACI HİMMET BİR DE NERDE KALDI GAYRİYE HİMM

MİNİ MİNİ VALİMİZ..
NE OLACAK HALİMİZ?

NEHAR TÜBLEK

SANIKLAR ODALARINDA!

PİTİGRİLLİ'den

KADINLAR VE ERKEKLER

ADNAN TAHİR

HER muharririn kendine göre bir yazı hususiyeti, bir uslûbu, bir ifade tarzı ve çeşitli mevzuları, çeşitli sürprizlerle bağlayış tarzı var.

Herşeyden evvel yazılacak yazıya bir konu bulmak şart. Meselâ: «Umulmadık bir anda eve dönen koca...»

«İşte mükemmel bir başlangıç. Bu küçücük kıvılcımla kocaman bir ateş yakılabilir. Umulmadık bir anda eve dönen koca ne görebilir?... Ne bulabilir?... Evde ne olmuştur, neler olacaktır?... Ya netice?... Neticeyi hemen söylemek doğru değil tabiî. Hikâyemizin ne tadı kalır, ne de tuzu değil mi?...

Mizah muharririne göre:

Mestan Mutlu mes'ut bir adamdı. Mes'ut olduğunu her fırsatta herkese söylemekten de asla geri kalmıyordu. Mes'ut olmasa bile mes'ut olduğunu ister istemez söylemek mecburiyetindeydi... Çünkü karısı böyle arzu ediyordu. Karısının arzularını yerine getirmek Mestan için başlıbaşına bir zevkti zaten. Kadın da kadındı hani... Bir göğüsleri vardı... bir kalçaları vardı... Ayrıca her kadında olmayan müstesna bir de meziyeti vardı: Geceyarısından sonra hiç değilse bir defa muhakkak uyanıyor... Mestanı da uyandırmazsa gözüne uyku girmiyordu bir türlü.

Günün birinde Mutlu'ların evine bir tahsildar gelmişti. Mestan'la karısı, ölüm haberi getiriyormuş gibi zili bütün şiddetiyle çalan tahsildara kapıyı açmak için telâşla antreye koştular. Memur, elindeki sigaranın külünü lâubâli bir hareketle antrenin kar gibi mermerine silkerek Mestan'ın suratına baktı:

— «Bay Mes'ut siz misiniz?...»

Beriki boynunu bükmüş, suratını da buruşturmuştu:

— «Hayır ben Mes'ut değilim.»

Kadın, iki elini kalçalarına dayayarak yırtıcı bir ifadeyle kocasına dönmüştü birdenbire:

— «Demek mes'ut değilsin ha?...» diye avazı çıktığı kadar bağırdı: «Demek mes'ut değilsin... Ben şimdi sana gösteririm...»

Bu tehditten hemen iki saniye sonra köşedeki sehpanın üzerinde duran çini vazo havada iki takla atmış ve Mestan'ın kafasında parçalanmıştı.

Adamcağız hem acıdan, hem de tahsildara karşı duyduğu mahçubiyetten ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Başını ellerinin arasına alıp şişen yeri uğuşturmağa başladığı sırada bir de ne görsün?... Karısı hıçkıra hıçkıra ağlamıyor mu?...

Mestan kendi acısını unutmuş, teselli için hemen onun yanına koşmuştu:

— «Sevgili karıcığım... Yaptığın şeye pişman oldun değil mi?...»

— «Hem de nasıl...» diye karısı ona ters ters bakarak cevap verdi:

— «Avuç dolusu para harcamıştım bu vazoyu almak için.»

Polis romanları muharririne göre:

Ünlü detektiflerden Azmi Azamet'in karısı doldurduğu bir kadeh likörü sevgilisine ikram ettikten sonra onun dizlerine oturdu. Birer sigara yaktılar ve mahmur cümlelerle konuşmağa başladılar.

Erkek biraz telâşlı görünüyordu:

— «İşimizi bir an evvel bitirip gitsek hiç de fena olmayacak sevgilim.»

— «Peki canım... sen biraz otur... Ben şimdi geliyorum.»

Şaşılacak şey. Kadının giyinip tuvaletini tamamlaması on dakika bile sürmemişti. Sonra duvardaki gizli kasayı açıp içindeki bütün parayı aldı ve çantasına yerleştirdi.

— «Bu para bizi hiç değilse bir sene idare eder. Sonra da Allah kerim... Haydi kaçalım.»

Ve kaçtılar.

Ünlü polis hafiyesi Azmi Azamet, umulmadık bir anda eve döndüğü vakit bir de ne görsün?... Karısı meydanda yok. Buna mukabil masanın üzerinde boş bir likör kadehi, tablada da iki adet izmarit var. Birinin ucuna ruj lekesi bulaşmış, öbürünün hayır. Duvardaki gizli kasanın kapağı açık, paraların yerinde de yeller esiyor.

— «İşte» diye sivil hafiye mantığını işleterek hâdiseye el koyuyor. «Karım sabahleyin kalkıyor... Biraz müteesirdir. İki gündür birbirimizden uzak olduğumuz için beni düşünüyor. Teessürünün büsbütün artmaması için önleyici tedbir almak lâzım. Ne yapsın?... Bir kadeh likör içiyor... Oldu olacak diye arkasından bir de sigara yakıyor. Yeni kalkmış olduğu için henüz tuvaletini yapmış değil. Birinci izmaritte bu sebepten ruj lekesi yok. Dışarı çıkmağa karar vererek giyiniyor ve tuvaletini yapıyor. Çıkmadan evvel: «Haydi» diyor. «Bir sigara daha tüttüreyim.» İkinci izmaritteki ruj lekesinden bunun böyle odluğu besbelli. Bu arada saat aşağı yukarı 11'e gelmiş olacak. «Ne yapsam, ne yapsam?...» diye düşünüyor. Ben evde yokum. Kasada da yüklü bir para var. Karım birdenbire endişeye kapılmıştır. «Şu parayı alıp bankaya yatırsam» diye düşünüyor ve tomarı alıp doğru bankaya gidiyor. Ortada bu kadar ipucu varken olayları birbirine bağlamak ve müspet neticeye varmak gayet kolay.»

Tarihî romanlar muharririne göre:

Hakla hukukun, hürriyetle adaletin yalnız bilek kuvvetine ve kılıçların keskinliğine dayandığı kahramanlık devirlerinden birindeyiz.

Dalyan gibi bir süvari, bindiği yağız atın sırtında gecenin karanlıklarını (sanki gündüzün karanlıkları olurmuş) yırtarcasına dört nala adeta uçuyor.

Bu bir şövalyedir. Şeceresi, ta yetmiş yedi göbek ötesine kadar asalet ünvanları ile dolu. Uzak dedelerinden biri Roma varoşlarında İmparatorluğun mukadderatını Annibal'in amansız akınlarına karşı kahramanca müdafaa etmiş, yakın dedelerinden biri de Ehlisalip seferlerine katılarak yedi yerinden yaralandıktan sonra nasılsa memleketine dönebilmek imkânını bulabilmişti.

Şimdi bindiği yağız atın sırtında karanlıkları yırtarcasına ilerleyen süvari, işte bu çeşit serdengeçtilerin torunuydu. Bir harp arifesinde ana rahmine düşüp, diğer bir harp arifesinde de gözlerini dünyaya açmıştı.

Fakat o da yakın dedesi gibi hazin bir âkıbete mâruz kalmamak için cephelere ancak günübirliği gidiyor, geceyatısına da tekrar eve dönüyordu

Şatosunun önüne geldiği vakit atından indi. Çevik adımlarla merdivenleri çıkıp yatak odasına girdi. Fakat geniş karyolada karısının yerine iri kıyım bir adamın yattığını görünce şaşırıp kaldı.

— «Kimsiniz?... Ne arıyorsunuz burada?...»

Beriki, yüzünü gözünü buruşturarak:

— «Allah cezasını versin!» diye homurdandı. Sonra karyoladan atlayarak köşedeki büyük dolabı açtı:

— «Çık sevgilim, dışarı çık. Ben bizim şatoda olduğumuzu zannediyordum. Karım geliyor diye seni dolaba soktum. Halbuki sizin şatodaymışız. Gelen de kocan.»

※

Salgın hastalıklardan: Futbol deliliği!

Lüzumsuz!

Ev sahibime holde niçin ışık yakmadığını sorduğum zaman şu cevabı verdi:

— Valla Mr. Reese; üç senedir ışık yakıp duruyorduk. Fakat bir tek kiracım bile düşüp bir yerini incitmedi. Eh... ben de bu lüzumsuz israfı kesmek için ışığı çıkardım!

— *Benim fıkralarımı hep anlattılar. Onun için yeni fıkra düşüneceğiz. Niye benimle daha önce konuşmadınız?*

Altan KARINDAŞ

Normâl!

Aynı yaşta, aynı mahalleli iki arkadaş oturmuş dertleşiyordu. Birincisi küçüklükten beri her gün içini kemiren derdini açtı:

— Annem, bir köy kadını. Ben doğmadan önce bir öküze bakmış. Malûm kadın hâmile iken neye bakarsa çocuk ona benzer. Olan oldu. İşte benim de başımda iki boynuz var. Bir şey değil evlenemiyorum da. Herkes ne bilsin bu münasebetsizlerin doğumdan olduğunu...

Öteki, pek böyle bâtıl denecek şeylere inanmadığı için arkadaşının sözünü kesti:

— Yok canım, olmaz öyle şey! Meselâ, benim de doğumum sırasında annem bozuk plâk dinlemiş. Halbuki ben çok normalim. Halbuki ben çok normalim. Halbuki ben çok normalim!...

— *Fıkra mı anlatayım?... Kaç tane istersen... Bizde Çoook...*

Şadi Dinçağ

Saat!..

Şehire inen iki köylü öğle sıcağında merkeplerini bir yere bağlayarak onların gölgesinde uzanmışlardı. Çok geçmeden uykuya daldılar. Bir aralık uyandılar. Ömer, arkadaşı Hasan'a sordu:

— Acaba saat kaç?

Hasan, merkebinin kuyruğunu tutup biraz yukarıya kaldırdıktan sonra:

— Saat iki... karşılığını verdi.

Tekrar uyku kestirmeye başlıyan iki arkadaş merkeplerden birinin anırmasiyle gözlerini açtılar. Ömer:

— Hasan, dedi. Saat kaç?

Hasan, gene merkebin kuyruğunu yukarıya kaldırıp cevap verdi:

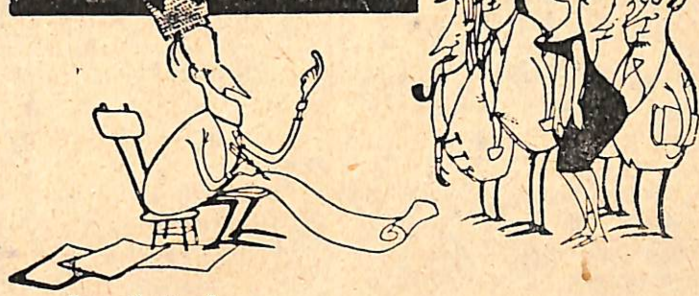
— Saat üçe on var...

Ömer dayanamadı:

— Yahu şu eşşeğin kuyruğunda ne var?. Ona yapışıp hemen saati öğreniyorsun?!..

Hasan güldü:

— Ben merkezin kuyruğunu kaldırıp şu ilerimizdeki meydan saatine bakıyordum!.

— *Ben tiyatroda, sen gazetede olduktan sonra daha çok görüşürüz arkadaşım.*

İzzet GÜNAY

Beceriklilik!

Zengin fakat pek zengin bir kadın, hercai zevkli olduğu için âşıkları da elbiseleri gibi her gün değişirdi. Bir gün evinden kendisinin hediye ettiği pek zarif tabaka ile çıkan genç aktör, o yakınlardaki bir taksiye binmişti. Biraz sonra, yolun tıkanık bir yerinde şoför bir sigara yakmak için cebinden bir altın tabaka çıkardı. Genç aktör, dikkat edince tabakanın kendisine verilenen eşi olduğunu gördü. Üstüne aynı marka işlenmişti. Yalnız ortasında bir de pırlanta vardı. Şoföre:

— Tebrik ederim, dostum, dedi. Sevda konusunda benden becerikli olduğunuz anlaşılıyor.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Ne yapıyor?

Bir gün uzun yoldan yaya gelen yorgun, üstelik de daha uzun yolu olduğu için canı sıkılan Bektaşinin karşısına bir atlı yolcu çıkıp:

— Baba, dedi, bir müşkülüm var. Beni aydınlatır mısın?

Bektaşi cevap verdi:

— Elimden gelen bir şeyse, hayhay, oğlum.

— Şunu öğrenmek istiyorum: Şu anda Allah ne iş yapıyor?

Sualin münasebetsizliğine içerliyen derviş hiç belli etmemiş:

— Cevap veririm ama bir şartla, sen o attan in, ben bineyim.

— Neden?

— Böyle yüksek bir suâle yüksekten cevap vermek lâzım da ondan!

Adam attan inmiş, Bektaşi binmiş. Adam:

— Hadi demiş, söyle bakalım. Allah şimdi ne yapıyor?

Bektaşi:

— Ne yapacak, demiş, atı senin gibi budalanın elinden alıp benim gibi akıllıya veriyor. Sonra da dört nala uzaklaşmış.

Ünver ŞEREN

Tekme!

İncili Çavuş'un mahkemede görülecek bir işi vardı. İncili'nin güzel bir atla geldiğini pencereden görüp atı pek beğenen ve İncili'nin sarayla ilgisinden de haberi olmıyan kadı, mübaşirle kendisine haber göndermiş ve işini görmek için rüşvet olarak atını istemiş.

Buna çok kızan İncili vaziyeti padişaha anlatmış ve kadıyı azlettirmiş. Bir gün bir ahbap meclisinde karşı karşıya geldikleri zaman kadı bir sırası düşmüş de:

— Bir tekme yedim ama, kimin tekmesiydi anlıyamadım, deyince.

İncili hemen atılmış:

— Bizim atın tekmesiydi, kadı efendi, bizim atın.

Levent ŞEREN

— *Siz gazetecisiniz, atlamaya, atlatmaya alışmışsınızdır canım!*

Agâh HÜN

Ölü ördek!

Kendisinin dünyanın birinci sınıf avcısı olduğunu her zaman söyleyen bir amcam vardı. Bir gün ilk defa olarak beni de yanında ava götürdü.

Birdenbire başımızın üstünden yalnız bir ördeğin uçtuğunu gördük. Amcam: «İhtiyar avcılar kralının atışına dikkat et.» dedi. Dikkatle nişan aldı. Ateş etti. Fakat ördek kılını bile kıpırdatmadan yoluna devam etti, geçip gitti.

Amcamın dili tutulmuştu. Bir an hayretle ördeğin arkasından baktı. Tüfeğini indirdi... Ve «Oğlum, şu anda bir mucizeye şahit oluyorsun... Bak, ölü bir ördek nasıl uçuyor!» dedi.

*

— *Baban ailesini biz de tiyatroda temsil ediyoruz.*

Diclehan BABAN

Yeni şapka!

Büyük ve süslü püslü şapkalara pek meraklı bir kasabalı kadın eline yüklüce para geçince şöyle kocaman, renkli, çiçekli bir şapka alır. Aksilik, tam sokağa çıkıp şöyle göstere göstere bir yürüyeceği sırada yağmur yağmaya başlayınca, geniş ve uzun etekliklerini, şapkasını yağmurdan korusun diye başına kadar kaldırır. Böylece, koşarak eve giderken etrafta pek ilgi uyandırdığı için polis yolunu kesip kadına ihtar eder:

— Hanımefendi, belden aşağınız olduğu gibi meydanda. Sokakta böyle koşmanız doğru değil.

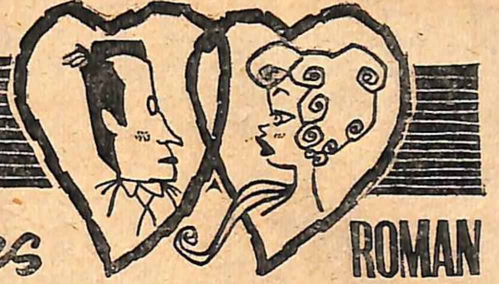

Kadın koşmaya devam ederken polise cevap yetiştirir:

— Olsun efendim, popom eski ama şapkam yeni...

BENİ ÇOK SEV

Selâmi İzzet Sedes

ROMAN

Cenaze otomobilinin şoförü ise ölüye saygı gösterilmesi gerektiğini ileri sürüyordu. Bir kıyamet ki, sormayın... Daha neler de neler oldu.

— Siz evlendiniz, ölü gömüldü.

— Orası öyle, öyle ama, cenazeye gelen çelenkler bana, bana gelenler cenazeye gitti. Çelenklerde: «Sevgili babamıza» yazılıydı. Bizim davetlilerde mahzun bir eda göze çarpıyordu. Tebrike değil, sanki taziyete gelmiş bir halleri vardı. Kapımızdan çıkınca tabutla karşılaştık, tabiî yol verdik. Aşağıda cenaze otomobilinin yanından geçtik, çiçekli otomobile bindik...

Mustafa derin bir nefes aldı:

— Ohhhh...

— Ama benim içime bir soğukluk girdi. Kalbim dondu, bir daha içimi ısıtıp kalbime hararet veremedim.

— Kocanız nasıl adamdı?

— Şöyle biraz çıkıp dolaşalım mı?

— Hayhay, emredersiniz.

Çıktılar. Biraz yürüdüler. Mustafa:

— İsterseniz otomobile binelim.

— Nereye gidelim?

— Çamlıcaya ne dersiniz?

— Güzel.

Mustafa düşünüyordu:

«— Anlaşılan kocasından bahsetmek istemiyor... Ne yapayım, başbaşa gezeceğim ya, varsın kocasından bahsetmesin, ben de onu lâf olsun diye sordum, kocasını merak etmiyorum, nasıl adam olursa olsun, bana ne, ben Nerimanın nasıl kadın olduğunu anlamaya bakayım...»

Çamlıcaya kadar hemen hemen hiç konuşmadılar. Çamlıca tepesinde otomobili Marmaraya karşı çevirip durdular.

— Bir sigara verir misin Mustafa bey.

— Siz sigara içer misiniz?

Tabakasını uzattı, Neriman bir sigara aldı:

— Kırk yılda bir tüttürürüm.

— Öyleyse ben de tellendireyim.

Sigaralarını yaktılar.

— Kocamı sordunuzdu.

— Evet.

— Çok kibar, çok nâzik, çok efendi bir adamdı.

— Mesut muydunuz?

Neriman duymamazlıktan geldi ve sözüne devam etti:

— Hiç güler yüzlü değildi. Pek az ve pek nâdir gülerdi. Tek gözlüklüydü. Monokl takanların yüzlerinin yarısı felçli gibidir.

— Anlattığınıza göre şık adammış.

— Son derece şıktı. Hani eski bir terim vardır: İki dirhem bir çekirdek derler, işte öyle giyinirdi. Ama hiç hoşuma gitmezdi benim.

— Sebep?

— Elbiselerinde bir kırışık göze çarpmazdı. Ben hep dizlerinde bir kabarık, pantolonunda bir ütüsüzlük, ceplerinde bir kırışık, ne bileyim üstünde başında bir tabiîlik arardım. Ne gezer... Her tarafı mum gibiydi... Elbiseleri başkalarının sırtlarında eskimeye adaydı, kendi üstünde hiç bir elbise eskitmedi. Eğer ayakları olmasaydı onun şıklığını affedemezdim, bereket versin ayakları yüreğimi yufkalaştırıyordu.

— Affedersiniz ama anlayamadım?

— Ayaklar, arabaya çift koşulmuş iki ata benzer...

Mustafa Irmak tatlı tatlı gülümsedi:

— Bu benzetmeyi ilk defa duyuyorum.

Neriman Safyel de tatlı tatlı sözüne devam etti:

— Benzetmekte yanlış olmaz derler.

— Ama bu benzetmeniz yanlış.

— Aksine tamamiyle doğrudur. Ayaklar, arabaya koşulmuş iki ata benzer, biri sola, biri sağa yönelen iki ata... Dikkat edin, yürürken ayaklarınızdan birinin ucu kuzey doğuya, birinin ucu kuzey batıya bakar. Hattâ oturduğunuz zaman da böyledir...

— Hiç dikkat etmedimdi...

Mustafa, oturduğu yerde ayaklarına baktı:

— Hakkınız var, dedi, sahi başka başka tarafa bakıyorlar.

— Evet, öyledir... Ama bir de sevişen ayaklar vardır. Onlar âdeta öpüşürler, yürürken öpüşürler, durürken öpüşürler, hep burun burunadırlar...

Mustafa başını salladı:

— Haaa... Şimdi anladım, burun buruna duran, yürürken ve oturulduğu zaman öpüşen, sevişen ayaklar çarpık ayaklardır.

— Ha şunu bileydiniz.

— Demek ki, sevda ayağa düşünce kabahat oluyor?

— Hakikatte de öyle değil midir? Gelelim kocamın ayaklarına...

— Çarpık mıydı?

...— Siz söylediniz... Kocamın ayakları hep burun buruna dururdu, ayrılmaz iki çiftti... İşte sırf bunun için onun sinirime dokunan tek gözlüğünü hoş görürdüm.

— Tek gözlük kullandığına göre demek yalnız bir gözü miyoptu?

— Ben sanmıyorum.

— Affedersiniz, anlıyamadım?

— Kocamın gözleri miyop değildi, her şeyi cin gibi görürdü.

— Peki, neden tek gözlük kullanırdı?

— Bakın anlatayım, bu da enteresandır, kocam hakkında güzel bir fikir verebilir... Kocam gençken şairmiş, yâni kendini şair sanırmış... Bir gün, daha doğrusu bir gece sokakta bir sürtük yakalamış, evine götürmüş... Ertesi sabah gözünü açınca ne görsün? Yanında çipil, çopur, mendebur bir kadın yatıyor. O anda irticâlen:

«Gönül mü, yoksa çöplük mü ya Rab...» demiş.

Kadını savunca bu mısrağı birkaç kere tekrarlamış ve karar vermiş:

«Abdülhak Hâmit: «Mağrıp mı yoksa maşrık mı ya Rab?...» demişti... Ben de: Gönül mü yoksa çöplük mü ya Rab?... dedim... Ben de bir Hâmit oldum demektir... Sokağa fırlamış, Hâmidin birkaç eserini almış, nazire yapmaya çabalamış, bakmış ki, olacak gibi değil... Eeee, Hâmide benzemek için ne yapsın? Hemen bir monokl alıp takmış... Bilirsiniz tabiî, Hâmit tek gözlüklüydü...

— Yâni Hâmide benzeyen tek tarafı tek gözlüklü olması idi öyle mi?

— Evet... Eğer insan, bir insana bu bakımdan benzerse evet...

— Kibardı demiştiniz...

Neriman bir lâhza düşündü:

— Kabaydı diyemem, ama kendinden geçtiği zamanlar da yok değildi... Durun size balayı seyahatimizi anlatayım.

SÜMERBANK

Memleketimizin en büyük sanayi teşekkülü

Sümerbank

Bankacılık hizmetlerile de emrinizdedir.

İNAP HULUSİ İSTANBUL

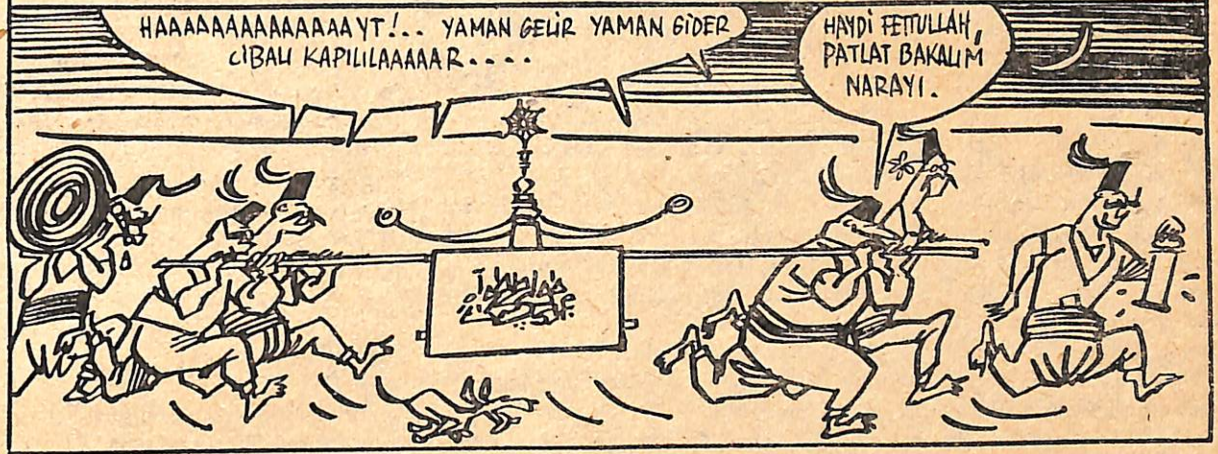
Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

KOMİSER OSMAN

No 3

TURHAN SELÇUK

OSMAN KABADAYILIK ÂLEMİNE DE BÖYLECE GİRER. İLK İŞ OLARAK CİBALİKAPI TULUMBA TAKIMINA KAYDOLUR. AZ ZAMANDA ÖN PLÂNA GEÇER. SIK SIK ÇIKAN KAVGALARDA ACI KUVVETİ SAYESİNDE HEP GALİP GELİR...

AŞK tuzağı!

BİR müddettenberi Bayan Cazibe, yetişmiş kızında bazı garip haller seziyordu. Artık Nezihe eski neşeli, oynak, şirin kız değildi. Mütecessis gözleriyle etrafı araştırıyor, bazı ortadan kayboluyor, yarım saat sonra yine meydana çıkıyordu.

Şüphesiz bunun sebeplerini anlamak bir anne için vazife idi. Bir gün dikkat etti, Nezihe yine meydanda görünmüyordu. Villânın bütün odalarını aradı, kız yoktu. On sekiz yaşına girmiş, boyu bosu serpilmiş, göğsü kabarmış bir genç kız elbette evin içinde köşe kapmaca oynamazdı. Cazibe bahçeye baktı, çamların altında duran bir kanapede kızını gördü. Fakat yalnız değildi, yanında sevimli bir genç oturuyordu.

Cazibe, bu manzarayı görünce başından aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi kıpkırmızı kesildi, kapının eşiğinden haykırdı:

— Nezihe... Buraya gel!

Bir anda kızın yanındaki delikanlı ortadan sır oldu, Nezihe annesine koştu.

Cazibe, kaşlarını çatmış, köpürmeye hazır bir halde duruyordu. Fakat kızı heyecanla boynuna atılarak hıçkırıklarla ağlamaya başlayınca annelik damarları kabardı. Şefkatle sordu:

— Ne oldun, kızım? Niçin ağlıyorsun?

— Demin yanımda oturan çocuk bana tuhaf tuhaf şeyler söylüyor da...

— O çocuk da kim?

— Banka müdürünün oğlu... Yanımızdakiler...

Bayan Cazibe düşündü... Yandaki köşkte oturanlar cidden kibar komşulardı. Bundan başka kendi kocası da bu bankada şefti. Binaenaleyh gücendirmeye gelmezdi... Yalnız kızının kulağını münasip bir surette bükmek kâfi idi.

Kızına dedi ki:

— Sana neler söylüyor?

— Ne bileyim ben? Şimdiye kadar işitmediğim şeyler...

— Bak kızım, sana ana nasihati... İyi dinle: Bir daha bu çocuk ne söylerse, ne teklif etse, «Hayır, hayır!» diyeceksin!

— Peki anne!

— Yemin et, bakayım?

— Suad bana ne söylerse «hayır» diyeceğim vallahi;

Annesi müsterih oldu, çünkü Nezihe kuvvetli, dinî bir terbiye aldığı için mutlaka yeminine sadık kalırdı.

İki gün sonra Nezihe, bahçede banka müdürünün oğlu Suad'a tesadüf etti. Suat, Nezihe'yi görünce sevinçle sordu:

— Yanınıza geleyim mi?

— Hayır!

Suat yerinde dondu. Kendisini o kadar seven Nezihe'nin bu sert hareketine, haşin cevabına ne mâna vereceğini şaşırdı. Fakat birdenbire, geçen gün kendilerini gören Bayan Cazibe'nin kızına tembihatta bulunması ihtimâli aklına geldi. Nezihe'ye nâzikâne hitap etti:

— Neden reddediyorsunuz? Şimdi kol kola şu ağaçlıklarda dolaşsak fena mı olur?

— Hayır!

Bu cevap Suadı büsbütün şaşırttı, hemen sevgilisinin yanına koştu:

— Elinizi öpeyim mi?

— Hayır!

— Yanağınızı?

— Hayır!

— O halde dudaklarınızdan öpersem bir diyeceğiniz kalır mı?

— Hayır!

Suat, hararetle Nezihe'yi ağzından öptü. Gülerek:

— Galiba anneniz sizi «Evet!» demekten menetmiş... Bu tahminim yanlış mı? dedi.

— Hayır!

Beraber dolaşıyorlardı. Suat şifreyi elde ettikten sonra istediği gibi Nezihe ile konuşuyordu. Dedi ki:

— Bizim villâda kimseler yok... Sizi misafir etmek istersem korkar mısınız?

— Hayır!

Villâya girdiler, Suad'ın odasına çıktılar. Bir koltuğa yan yana oturdular. Suat, suallerine başladı:

— Kolumu boynunuza atarsam hiddetlenir misiniz?

— Hayır!

— Ya sizi göğsümde sıkmak istersem?

— Hayır!

— Odamız sıcak... Kostümünüzü çıkarsam üşür müsünüz?

— Hayır!

Hayırdır inşallah, bu hayırların ardı arası kesilmiyordu.

★

Artık akşam olmuştu. Ayrılırken Suat yavaşça Nezihenin kulağına bir şey fısıldadı, yine: «Hayır!» cevabını aldı!

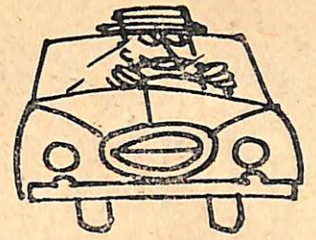
Bayan Cazibe kızını merak etmiş, bekliyordu. Geldiğini görünce haykırdı:

— Yine o çapkınla beraber miydin?

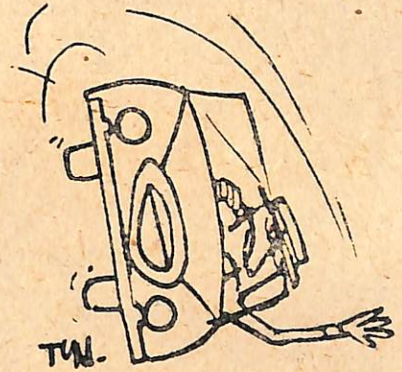
— Evet, anne.

— Demek ki nasihatlerimi unuttun?...

— Vallahi değil, anne... İki saat ne dediyse «Hayır!» dedim. Hattâ ayrılırken kulağıma: «Artık karım sayılırsınız, benimle evlenmeye muvafakat eder misiniz?» dedi de yine «Hayır!» diye reddettim.

YAZISIZ!

Karışmıyormuş!..

Koca, karısına çıkıştı:

— Canım ben konuşurken ikide birde sözümü kesme! Sen lâkırdı ederken ben karışıyor muyum?...

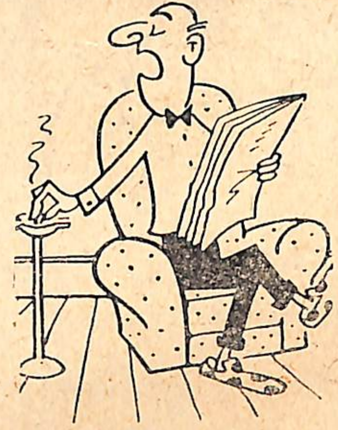
Kadın, şeytanî bir gülümseme ile karşılık verdi:

— Hayır! Uyuyorsun!

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Halıları yere serebilirsin karıcığım, sigaramı bitirdim!

Mukayese

İki arkadaş, parkın kanapelerine sırtlarını dayamış, bacaklarını uzatarak oturmuş, tatlı tatlı konuşuyorlardı.

İkisinin de traşı birer karış uzamış, mintanlarının yakaları kir içinde, pantalonları leke leke idi.

Sarı saçlısı, içini çekti:

— Evvelki sene çalıştığım evin hanımını hiç unutamam.

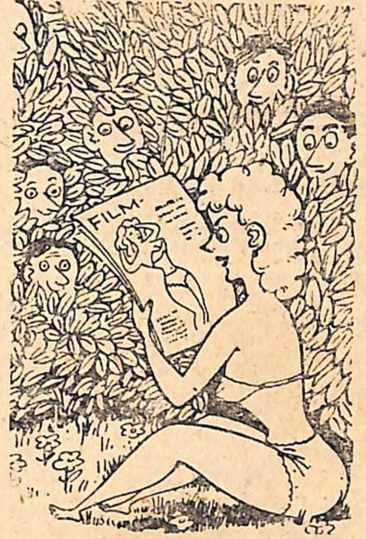
— Çok güzeldi de, âşık mı olmuştun?

O, yüzünü buruşturarak başını salladı:

— Allah etmesin... Öyle bir karıya âşık olmak, kumarda mahvolmaktan beterdir. Karı tuvaletine öyle düşkündür ki, hiç bilemezsin... Aklın yatmaz, inanamazsın be... Hele o, yüzünün tuvaleti... Hele o, esvap değiştirmesi!... Bir esvap yaptıracak mı, artık günlerce terziye gider; terzinin resimlerine bakar, beni yollar, eve getirtir. Bakar bakar, düşünür... Düşünür... Düşünür artık... Hani bir mesele, vallahi... Sana, nasıl anlatayım? Anlatamam ki... Nasıl anlatayım, be sana?

Elini alnından geçirdi:

— Dur be... Buldum... Senin çorap değiştirmen gibi bir şey!

— Ne zaman bir kilotla kalsam, sanki bir adamın beni gözetlediğini sanırım!

Soğuk algınlığı

Kadın, okuduğu gazeteden başını kaldırıp kocasına:

— Bak, dedi; bir doktor soğuk algınlığı geçirenlerin kimseyle temas etmemesi gerektiğini yazıyor. Herhalde bunu başkalarına bulaştırmamak için olacak değil mi?

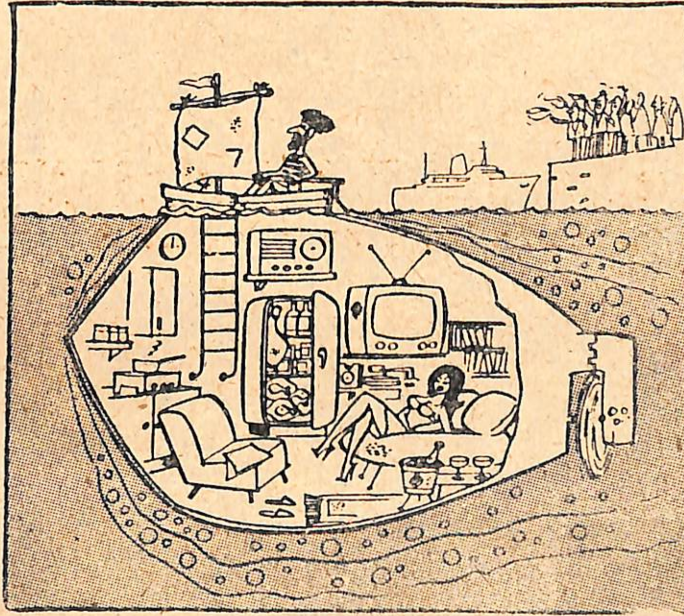
— Zannetmem; herkesin hastalığını nasıl tedavi edeceği hakkında vereceği nasihatlerden adamcağızı korumak için olmalı!..

Sigorta!

Koca, sevinç ve heyecan içinde içeriye girdi:

— Karıcığım sana bir müjdem var; bugün hayatımı tam on bin dolara sigorta ettirdim.

— Alçak adam; sen zaten hep böyle kendini düşünürsün.

Küçük bir tekne ile ve tek başına Atlantiği geçen kahraman!

Uzak değilmiş!..

Adam, gişedeki memura sordu:

— Bu elli sentlik yerler sahaya çok uzak mıdır?

Memur omuzlarını kaldırdı:

— Yoook!.. O kadar uzak değildir. Sonra bu yerler caddedeki radyocuya da çok yakındır. Onun hoparlöründen maçın tafsilâtını rahatça duyabilirsiniz!...

Demir perde!

İki Moskovalı konuşuyorlardı:

— Havadisi duydun mu? Dahiliye Vekâletinde büyük bir soygunculuk olmuş...

— Yaa! Mühim evrak mı çalınmış?

— Evet, zannedersem gelecek senenin seçimlerinin kat'î sonuçları çalınmış.

Her Telden...

İdeâl bir zevce, size tamamen sâdık kalan, fakat vefasızımış kadar cazip görünen kadındır

★

Politikacının dünkü vaadleri bugünün vergileridir.

★

Eğer faziletli yaşar, yavaş yer, yeteri kadar uyur, iyi çalışır ve yaşınızı doğru olarak söylemezseniz genç kalırsınız!

★

KOLONYACI: Burnunu başkalarının işine sokarak geçimini sağlayan kimse!...

★

Bazı kimseler üç saatlik işi on saatte bitirebildikleri için kendilerini çok çalışıyor sanırlar!

★

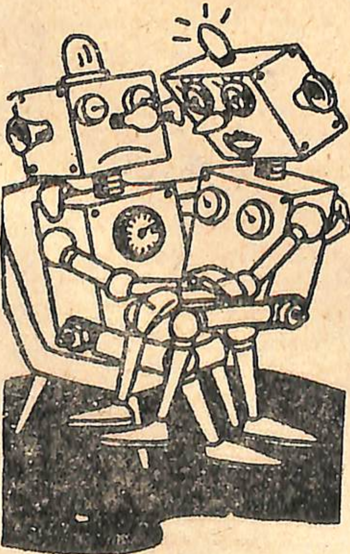
Bir kadını, habersizce bir arkadaşının gelip evini her zaman olduğu gibi görüvermesi kadar hiç bir şey üzmez.

★

Mâzileri için kadınların yegâne şikâyetleri; onun uzunluğudur.

★

Saçları dimdik eden bir hikâyeyi saçsız bir adama anlatmak ancak bir iyimserin işidir...

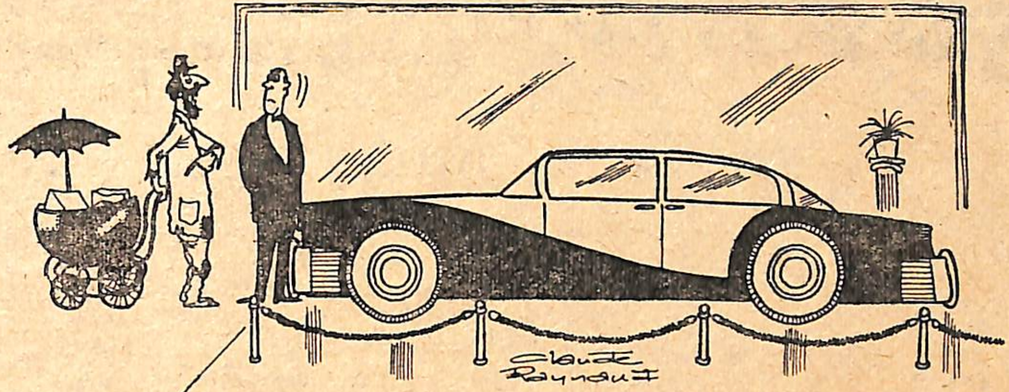

— Yalnız üç voltluk... Sen buna aşk mı diyorsun?

— Hanım teyze, kocanız bize sığındı!

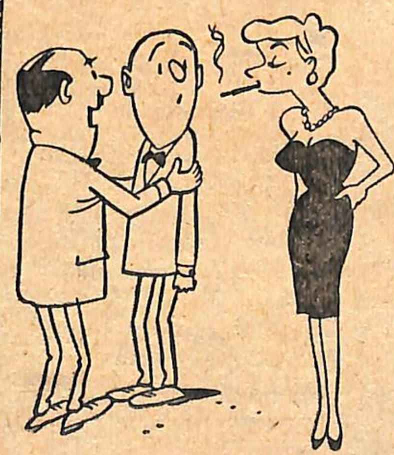
Dünya
KARİKATÜRLERİ

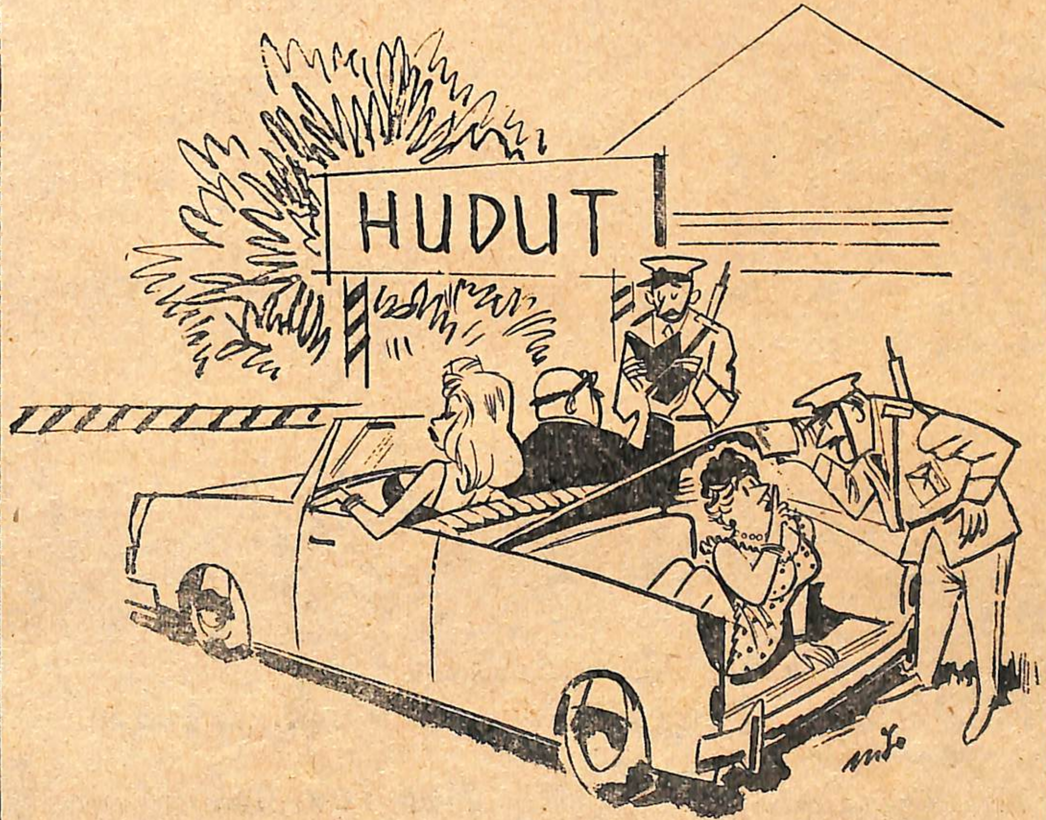
—BU ARABAYI SİZE BIRAKIRSAM, ÖTEKİNİ VERMEK İÇİN ÜSTE NE İSTERSİNİZ ?..

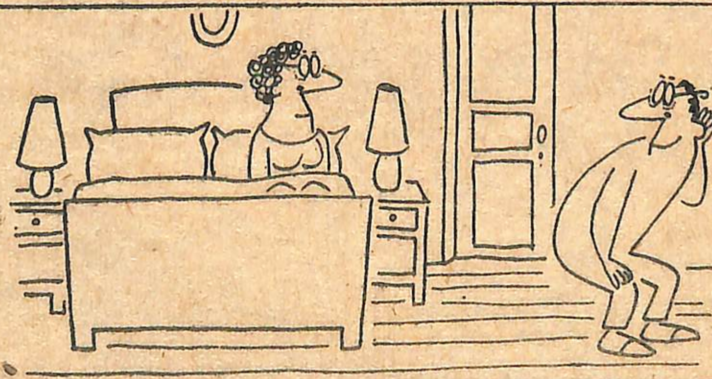
—EMRET SEVGİLİM, NE İSTİYORSUN ?..

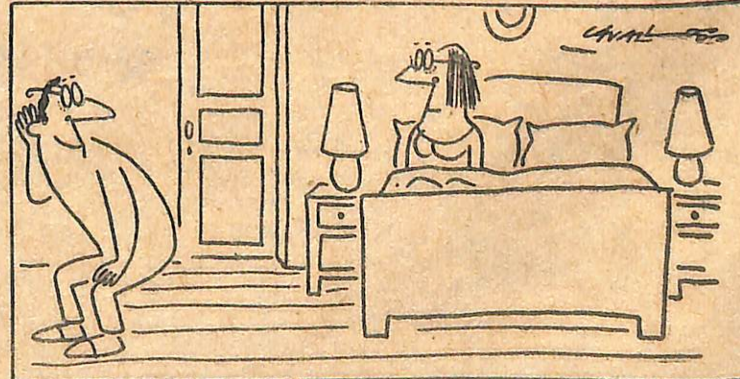

—BENDEN KIZIMI İSTEYECEĞİNİZE EMİNİM. O, TEZCANLI DELİKANLILARI ÇOK SEVER...

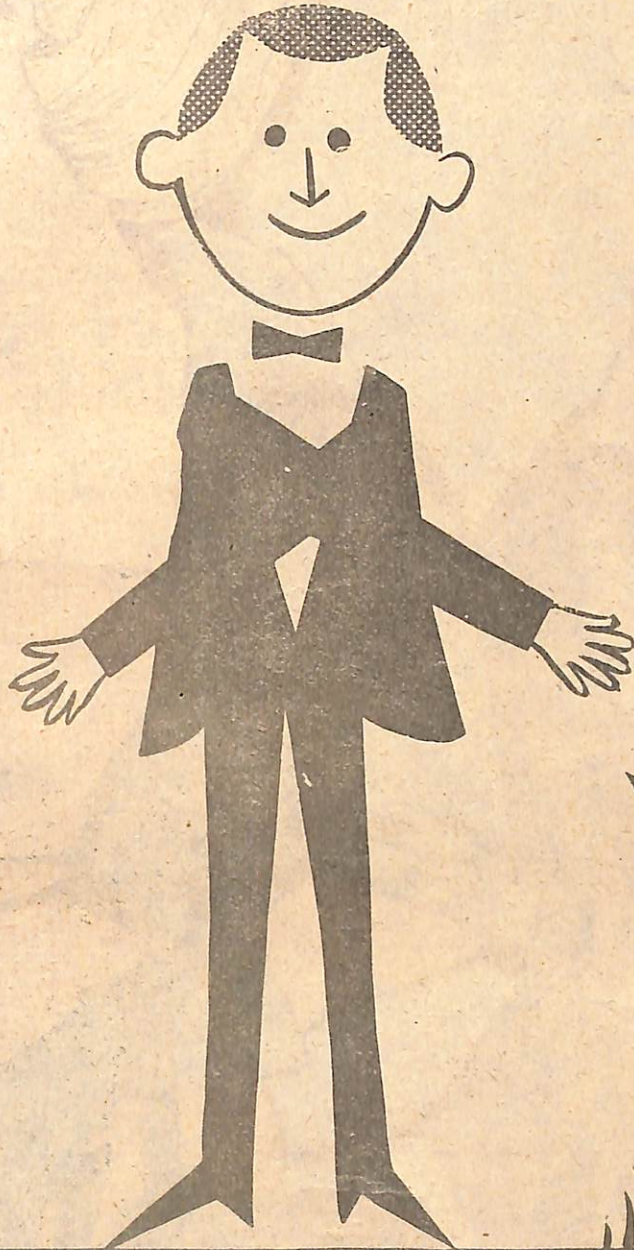
—AMAN SESİNİ ÇIKARMA, KOCAMI TAKİB EDİYORUM...

—SUSSS... BAKALIM KOMŞULAR NE KONUŞUYORLAR?..

Herkes ektiğini biçer...

İKRAMİYELİ
Aile
CÜZDANI
Yapı ve Kredi
Bankası

En
yüksek
FAİZ

En
zengin
İKRAMİYELER

156

YILIN EN BÜYÜK ÇEKİLİŞİNE katılabilmeniz için herhangi bir şubemizde en az 400 liralık bir hesabınızın bulunması kâfidir.

15 APARTMAN DAİRESİ	**5** ARSA	2 adet **100.000** 4 adet **50.000** 20 adet **5.000** LİRA	ayrıca 4100 talihliye **YARIM MİLYON** liralık çeşitli para ikramiyeleri

Son para yatırma günü: **14 Kasım 1960**

HER 100 LİRAYA AYRI BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR

YAPI ve KREDİ BANKASI

— Neye mi bu kadar içtim?.. Seni çift görmek için şekerim !..
— İl Travaso —